ناول
ناروغ
مومند محمدي اخګر
Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناول

ناروغ

لیکوال

مومند محمدي اخګر

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

ناروغ - ناول
لیکوال: مومند محمدي اخړ
بیاکتنه: احمدشاه ویاړ
خپرندوی: اکسوس کتابپلورنځی
ډیزاین چارې: حسیب‌الرحمن
چاپځی: وایگل چاپ
چاپ کال: ۱۳۹۸ / ۲۰۱۹
پته: کابل، دریمه ناحیه د دهبوري پارک جنوبي دروازې ته مخامخ
بیه: ۷۰ ؋

ISBN: 978-9936-653-20-7

0202 504 652, 0798 98 96 96
aksosbookstore@gmail.com
aksos book store aksosbookstore
www. aksosbookstore.af

د دې کتاب د هر ډول چاپ او خپرولو حقوق له خپرندوی سره خوندي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

زما د زړه د تابلوګانو په نګارستان کې

د ښایسته تصویر خاوند

ابراهیم ایمان ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو خبرې

د لوی خدای جل جلاله شکر ادا کوم چې زما کمزوري قلم ته یې په پښتو ژبه د څه لیکلو وس راکړ او د هغه پر پاک رسول درود او سلام .

ما د خیال له دېواله د یوه موسکېدلي سړي تصویر راښکته کړ، د ژوند د ښکلو او بدرنګو رنګونو پر وړاندې مې کېښــود، د خولې موســکا یې ورکه شــوه، له سترګو یې د رنګ داسې تورې لیکې راغلې لکه ژړېـــدونکې ناوې، کاغذ یې د ژوند له کړکې رانوتونکو توپانونو څو ځایه وشلاوه...

تصویر له ننداره کېدلو ووت خو د ځان د نندارې شو، زما د خیال پر دېوال د یوه تصویر ځای تش شو خو تصویر د داسې سلو ماناګانو خاوند شو چې سړی یې د ځان په اړه په تفکیر کې ډوب کړ...

ما د ســړي د خولې موســکا واخیســته، هغه ته مې دردونه او کړاوونه ورکړل، د عشق په خم کې مې ډوب کړ، دومره ژړا مې ورکړه چې په سترګو کې مې ورنه د اوښکو زېرمې وچې کړې، سودایي مې کړ، لېوني مې کړ او بالاخره ناروغ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که څه هم هغه د ژوند خوندونه په دې جوارې کې بایلودل خو د ژوند د ژورو ماناګانو په داسې رموزو پوه شو چې فیلسوفان او صوفیان یې د لاسته راوړلو لپاره د ساګانو په شمېر د زندګیو قربانۍ ته هم تیار وو...

ناروغ فریادونه وکړل، تاسو یې اورئ؛ خو ښه مو چې په کټ کټ ورته خاندئ او که په زار زار ورته ژاړئ، خو اصلي خبره دا ده چې ناروغ زه نه یم. بلکه دا یوازې زما د خیال د دېوال یو موسکېدلی تصویر دی چې ما راښکته کړی او بیا مې دردولی دی.

که ناروغ په دې هنرمندو فریادونو کې کله بې هنره شو، نو د خپلې مهربانۍ له مخې یې وبښئ.

تاسو ته مینه!

مومند محمدي اخګر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناروغ

اوس په کابل کې د سهار ۱۰:۳۷ دقیقې دي، مني د ساړه توره ایستلې ده او د ونو پر زېړي وهلو پاڼو یې ناتار دی...

هغه ورځ د ټکسي په مخکني سیټ کې ناست وم، پوخ سړک مې د سترګو مخې ته راتښتېدلو، غرونه رالنډېدل او هغه صحرا چې زموږ کلی پکې پروت دی راڅخه لېرې کېدله، د موټر له شیشې سړه هوا رانوتله او زما د غمبورو سره یې سړول.

کابل مې خوښ و، زړه مې خواړه ټکانونه کول خو کلي پاتې کېدلو، کوښښ مې وکړ وریسې خپه شم، خپه شوم خو نه پوهېدلم چې رښتیا خپه شوم او که د کلي لپاره مې د دروغجن خپګان اظهار کاوه، ځکه نه پوهېدلم چې زړه مې په یوه وخت هم خوندوره او هم بې خونده درزا کوله.

زه له کوچنیوالي همداسې یم؛ هوایي!

داسې چمونه راسره کېږي چې په ندرت پېښېدلی شي، ایا ممکنه ده چې زړه په یوه وخت کې هم خوندوره او هم بې خونده درزا وکړي؟ ښایي اروا پوهان او یا هم فلسفیان دا خبره رد کړي او طبیبان خو ښایي له سره هیڅ پرې پوه نشي، کیدای شي وکولی شم دا ډول احساس شرح کړلی شم: داسې وم لکه یو لیوني او صحرایي شاعر چې دوې معشوقې ولري، له یوې یې بېلېږي او د بلې په لور ځي! پر یوه مهال هم جدایي او هم وصال، شاعر په امتحان کې ښکېل شو، اوس به څه ډول شعر وایي؟

د کلي د هدیرې جنډې د سهار په شنه خړه او نمجنه هوا کې ځوړند سرونه ولاړې وې، داسې لکه چې کوم مئین د لیلا پر زنګانه ویده وي او لیلا یې پرېشانه زلفې خورې ټیټ سر د مخ نندراه کوي، حافظې مې دا تصویر ساتلی و ځکه کیدای

(c) ketabton.com: The Digital Library

شول چې د کوم رسام په لاسونو یې پر کومه تابلو نقش کړي، د کلي د شنو ونو وروستی تته لیکه لکه نری وریښې لا هم نری کېدله. غرونه مې په خلونو له کلي لیدلي وو چې کوچني ښکارېدل، خو مور چې ورنېږدې کېدلو وار په وار لویېدل، نه پوهیدم نن څه ډول ورخ وه؟ نن رښتیا هم هېښوونکې پېښې کېدلې! نن مې باید بیا هم هغه لیدلې وای چې د لمرخاته وروسته نفل یې کاوه. نن مې بیا هم غوښتل چې د دعا لپاره د هغې سپین پورته شوي لاسونه ووینم. بیا مې هم باید د تل په څېر د هغې خنداني سرې شونډې او نازک وښکي لیدلي وای. دا خو زما عادت و!

خو نن هر څه د عادت خلاف وو، د شپې مې فکر کړی و چې سهار به د دوی نیلي دروازه نیمکښه شي، د سپوږمۍ په څېر سپین مخ به راښکاره شي موسکی به شي خو کیدای شي په شنه سهار زما مازدیگرنی ډالی دا وي: د خدای پامان! ان داسې هم پېښ نشول، هغه خو خبره هم نه وه چې زما د زړه پر تخت ناسته ده، ښايي څکه نه وه خبره چې د مستې ځوانی جام یې په سر اړولی مدهوشه وه. کله چې زما له سترگو د کلي دېوالونه او ونې پناه کېدل ښایي دې خپلې غټې تورې سترگې غړولې وي، ښايي زړه یې ټکانونه کړي وي، ایا چې کله یې له لمر خاته وروسته نفل څخه سلام گرځولی وي او زه یې نه وم لیدلی حیرانه شوې به نه وي؟

خو زه دا مهال د تورو دنگو غرونو تر منځ د هغه تور ښامار پر ملا سپور وم چې درې یې یو له بله بیلې کړې وې او په کړلېچونو کې یې د موټر ټایرونو چنگ چنگ چیغې وهلې.

نور نو کلی نه و، یوازې مې په خیال کې درې تصویرونه ترې راوړي وو: هدیره، ونې او هغه.

څومره چې لېرې کېدلم د بې سبکی احساس مې کاوه، په درو کې زېړو او سرو گلانو د هرکلي په دود د عقیدت سرونه ښکته کول، د غرونو په سرونو سپینو واورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپېڅلتیا تظاهر کاوه، د سرو چینو ترانه د موټر په شڼ شڼ اواز کې ترېته شوې وه، موټروان وار په وار خپل لاس په ګبر باندې ایښودلو، کله به یې مخکې کش کړ او کله وروسته چې له لرګیو د ډکو لویو لاریو څخه به مخکې کېدلو نو هغوی به په خپل قهرجن غږ داسې غوسه ښکاروله لکه په جومات کې د جمې له لمانځه وروسته چې کوم ماشوم په زینو کې له امسا په لاس سپین ږیري څخه په منډه مخکې شي او سپین ږیری له ځان سره وبنګیږي.

د وطن خوږ طبیعت پر روح ښه اغېز کوي خو پر دې سربېره مې هم داسې احساس کاوه لکه د کومې بلا منګولې مې چې پر زړه ښخېږي او څومره چې مخکې ځم همدومره پرې زور کوي، سینه مې د ګناهګار بنده د مړیستانه په څېر تنګېدله، ما الوت کاوه خو څومره چې پورته تلم وار په وار مې وزرونه په مضبوطو رسیو تړل کېدل!

په ماشومتوب کې به چې ګیله من شوم نو کرکې او خپګان به مې کړیکې وکړې، زما تر ستوني به ووتې، په چم ګاونډ کې به یې ازانګې وکړې، اوښکې به خبرې شوې، چینې به یې راوخوټولې او هر څه به یې ووینځل، لاندې به یې په لبمو لارې وکړې او په ځمکه کې به د ماشوم مړي په څېر د تل لپاره ښخې شوې، مور به خبره شوه، د کتان په پلو به یې مخ راته پاک کړ او د ګرمې مینې په مچکه به یې ونازولم نو زړه به بېرته پاک او معصوم شو.

دا ځل مې احساسوله چې بل ډول خپګان دی، دا ځل کرکه نه وه ورسره مل بلکه له مینې سره یې جوړ جاړی کړی و، دا ځل دوی پټېلې وه چې پر زړه مې د غم پیټی کېږدي، دا ځل ژوند غوښتل چې په الماری کې د داسې کتاب په څېر شي چې کلونه یې هم څوک راښکته نه کړي او په سر یې نری ګرد انبار وي خو هیڅوک هم پیدا نشي چې پو یې کړي! زموږ کتابونه خو بختور دي، یا یې لولو او یا یې هم په میاشت دوو کې له سرونو دوړې پو کوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښاپېريانو ښار کابل ته رارسېدلی وم، دا په همدې نامه مشهور و، زه له پخوا پرې مئين وم، ما يې له کوچنيوالي په اړه نکلونه اورېدلي وو، ما په تصور کې څو څو ځله ترسيم کړی و، هغه دېوال مې ډېر خوښ و چې د غره په ډډ کې ختلی و او غر يې دوه ځايه کړی و. ۱۲بجې وې، لمر ته مې وکتل؛ قهرېدلی ښکارېدلو دومره چې له قهره خوټيدلو، ما خو هيڅ نه وو ورسره کړي، په کلي کې به ډېر مهربان ځلېدلو خو فکر کوم دی هم په کابل مئين و او دا يې نشوه زغملی چې زه يې له معشوقې مچکې واخلم!

زما پر زړه نا اشنا منګولې همداسې ښخې وې، استوګنځي ته رسېدلی وم خو ضمير مې شاهدي راکوله چې کوم څه پيښېدونکي دي، نا اشنا احساس مې په سينه کې راپورته شوی و او داسې ښکارېدله لکه زما په ستوني کې چې راټوليږي.

هو، هماغه ورځ وه خو زه هماغه نه وم...

*****

بې زړه وم، فکر مې کاوه يو داسې چا ته اړتيا لرم چې ټينګ مې په غېږ کې ونيسي تر هغې چې ساه مې ارامه شي او پښې مې له لړزيدلو کرارې شي، خو څوک نه وو، يوازې مې د کوټې دواړه لورې په لاسونو کې ونيول او پر ځان مې راتاو کړل، نابلده د ښوونځي پر نيلي دروازه ورننوتم، زما په فکر که پنجره يې وبولو بهتره به وي ځکه چې په هندي فلمونو کې د زندانونو هغو پنجرو ته ورته وه چې کله د فلم هلک پکې بندي شي او کله هم بدماشان ورتېل وهل شي، دا بيا د فلمي پوليسو په ضمير پورې اړه لري چې د فلم د هلک لورى نيسي او كه د بدماشانو!

اسمان نيلي و ځای ځای وريځ وه خو داسې نه ښکارېدله چې په دې ورځ دې د باران وريدلو نيت هم ولري ځکه چې بروني يې ښه زړه تش کړی و، ان په کوځو او سړکونو کې لا هم اوبه ولاړې وې، زما بوټان ټول په ختو خړ شوي وو او پايڅو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته مې هم ختې را الوتې وې، که په هغه ورځ زما پایځې چا لیدلې وای نو څکه
یې نه راپورې خندل چې په ښار کې د جوالیانو پتلونونه ان تر کوناتو پورې په
ختو ککړ وو خو دوی لا هم ژر ژر بوخت وو او بارونه یې کشول. یوازې یې په
شل افغانۍ د اوړو اته منه بورۍ په غره کې د خلکو کورونو ته خېژولې. له هغې
خوا به چې راغلل نو ملاوې به یې سپینې ککړې وې، داسې به ښکارېدله لکه
چې پرېښتو سپینه د سپېڅلتیا ټاپه وربانډې وهلې وي. ماسپښین مهال یې ډېرېو
په سړو اوبو د جومات نلونو ته اودسونه کول او ځانونه یې د جمې لمانځه ته
رسول خو ځینو نورو یې غوښتل چې د لمانځه پر ځای لا نورې شل او یا هم دوه
څله شل افغانۍ پیدا کړي! ښایي دوی د ډېر بار وړلو له امله ډېر څواکمن شوي
وو او له همدې امله یې ډېر ماشومان هم راوړي وو نو څکه یې ډېر څله شلو شلو
افغانیو ته اړتیا درلودله او یا هم ښایي شوم وي او غوښتل یې پر یوه شلګون بل
شلګون وراضافه کړي، په جومات کې پرېښتو د اسمان له خاورې جوړ له اجرونو
او نور څخه ډک کنډولي ګرځول او د لمونځ کوونکو پر سرونو یې اجرونه او
انوار شیندل. خو هغه جوالیان چې پاتې وو زما په اند یوازې پر ملا یې د اوړو له
بوجیو پاتې پر سپینو ګردونو بسنه کوله! حیرانوونکې وه، دوی قانع وو؟ پر یو
وخت دوی شوم هم وو او قانع هم؟ له دې یې لا هېښوونکې دا چې لمونځ
کوونکي هم حریصان وو څکه دوی غوښتل پر سرونو یې اجرونه او انوار وشیندل
شي.

د ښوونځي انګړ هم له ختو ډک و نو څکه خو زما ګامونه هم ورسره درانه وو. د
کتابونو ډک بکس مې شانه اچولی و، خام خام روان وم. داسې ښکارېدله لکه
لومړی ځل مې چې ښوونځی لیدلی وي خو داسې نه وه. یوولس کاله مې په کلي
کې ښوونځی ویلی و او کله چې ترې راتللم نو ځینې ښوونکي په دې کار غوسه
وو چې ولې یې یو لایق زده کوونکی له ښوونځي څخه ځي. خو زه په کابل مئین

(c) ketabton.com: The Digital Library

وم. په کابل کې ژوند وکړم، د پسرلي او مني بادونه يې زما انګې ښکل کړې، د اوړي له ګرمی يې د کوم پاخه چت لاندې کېنم او د ژمي واوره يې د کومې ګرمې کوټې له کړکی څخه ننداره کړم.

ټولګي ته ننوتم، يو سپين ږيری ښوونکی ولاړ و، د رياضي څه فارمولې يې پر تخته ليکلې وې:

- څه هلکه خپل ټولګي ته!

- استاده زه په همدې صنف کې يم

د عينکو له سره يې راوکتل او ما يې د عينکو په ذره بين کې پرېږ مخ لا هم لوی او پرېږ وليدلو، د ټولګي د زده کوونکو شمېر د اوياوو اتياوو په شاوخوا کې و. هغه مهال مې دقيق حساب نشو کړلی ځکه چې په نازک حالت کې وم. خو دومره مې وليدل چې زده کوونکي ځينې په چوکيو ناست ځينې ولاړ او ځينو نورو يې په خاورو کې پلاتې وهلې دي، ټولو راته څير څير او په حيرانتيا کتل. ما هم دوی ته په حيرانتيا کتل!

دوی داسې ښکارېدل لکه د ملي بس مساپرين، څوک ناست او څوک ولاړ. زه هم دوی ته ځکه نا اشنا وم چې يو خو نوی راغلی وم او بل مې عمر کم و. اصلاً خو زه بايد په اتم او يا نهم ټولګي کې وای.

ښوونکی زړه نازړه ولاړ و، چوپتيا حاکمه وه خو دې چوپتيا له څو ثانيو زيات دوام ونکړ، ځکه هغه خپله فيصله کړې وه:

- راځه!

ورننوتم. شاوخوا مې وځارله هيڅ تشه چوکی نه وه نو ځکه غلی غلی ولاړم او د ولاړو کسانو ترمنځ ودريدلم. ښوونکي بېرته درس پيل کړ. ما هم تختې ته کتل په توره تخته سپينو تباشيرو ګډې وډې ليکې جوړولې، ځينې به پاکې شوې ځينې به پاتې شوې، ځينې به له سره جوړې شوې، بيا به پاکې شوې دا لوبه تر ښه خنډه

(c) ketabton.com: The Digital Library

روانه وه او سپین ږیری ښوونکي چې په ډبلو عینکو کې به یې کله سترګې ټېغې ښکاربدلې او کله به یې هم پرېږ مخ. له دې لوبې خوند اخیستلو. پایڅې مې هسې هم په ختو وې. زده کوونکو ځکه نه راپورې خندل چې د دوی پایڅې هم په ختو وې خو د ښوونکي پایڅې نه وې په ختو او سره بوټان یې هم پاک ځلېدل.

یو وخت مې پام شو چې پښې مې سستېږي. همالته مې لکه ځینې نور زده کوونکي چې له لومړي سره ناست وو په خاورو کې پلاتې ووهلې. اوس زه هم د دوی له ډلې وم. لکه د ملي بس مسافر.

ښوونکی وتلی و. زده کوونکو ما ته کتل او ما دوی ته. یوه پر چوکۍ ناست هلک چې نصواري رنګه عینکې یې په سترګو وې او سپینه دریشي یې اغوستې وه په سترګو کې ورویللم. زه هم پورته شوم. غلې مې لمن وځنډله. له کرکۍ ځخه د لمر په رالوېدونکو وړانګو کې زما له لمنې لویدلې د دوړو زرې بې ستره شوې. اویاوو یا هم اتیاوو زده کوونکو په خپلو سترګو بربنډې ولیدلې. زه ورغلم. ځای یې راته وکړ او ورسره کښناستم:

- په خیر راغلې

په شرمېدلې بڼه مې ځواب ورکړ: مننه

- عمر دې کوچنی دی. څنګه په دوولسم ټولګې کې ناست یې؟

- کوچنی وم چې ښوونځي ته یې اچولی وم

- څومه نمره وې؟

- لومړی

د څنګ ملګري ته یې مخ ورواړاوه:

- دا اول نمره و!

په ټولګې کې ګونګوسې شوې. دا اول نمره و!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځينو بې د يوه بل زده کوونکي په لور کتل چې بريره يې کله او نري برېتونه يې پريښي وو، د هغه په سترګو کې اضطراب ښکاربدلو.

بل تن راغی چې د سر اوږده ويښتان يې په منځ اړولي وو، ږيره او برېتونه دواړه بې خرېيلي وو، ځينو ورته په کرکه وکتل خو رانېږدې شو، سره نيکتايي يې هم تړلې وه:

- سلام، ستړی مشې!

- مننه ته ستړی مشې

- زه جاويد، د پغمان يم په خير راغلې

ما په زړه کې غوښتل چې نن هيڅوک هم غرض رانه ندې ونه کړي او همداسې مې يوازې پرېږدي، د دوی سره له خبرو کولو مې وېره کېدله، خو بيا مې هم خبرې کولې، ښايي د ځبرې بڼه مې الوتې او وېرېدلې ښکاريده او يا هم ښايي اطمينان پکې و خو زړه مې رښتيا هم وېرېدلو، داسې لکه له دوه کلن ماشوم ځخه چې مور ورکه شوې وي، شونډې مې ورپېدې:

- خوښ شوم

- هغه چې نري برېت يې دي زموږ د ټولګي اول نمره دی!

تازه پوه شوم چې ولې هغه هلک مضطرب و، هېښوونکې وه، هغه له ما وېرېدلی و په داسې حال کې چې زه له دوی ټولو وېرېدلم، جاويد بېرته خپل ځای ته تللی و او د ځنګ له ملګري سره يې په خندا خندا خبرې کولې، په ناز او انداز يې لاسونه اچول او له خبرو سره يې ځنې نخولې، کله به يې که سترګو ته ويښته مخامخ شول نو بېرته به يې په لاس د غوږ شاته راټول کړل، د ځنګ ملګري راته وويل:

- دا د اتې په ګروپ کې دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما څه ونه ویل، ومې غوښتل نور د چا راپام نشي او مجبور نشم چې خبرې وکړم نو ځکه مې کتاب راواخیست، کرښې مې یې لیدلې خو لوستلی مې نشوې، ستونی مې راډک و، داسې احساس مې کاوه لکه نا اشنا منګولې مې چې پر ستوني ښخې وي او ورو ورو یې ټینګوي!

خیالونو د کلي هدیرې، ونو او د هغې مخ ته وړی وم.

ښوونځي رخصت شوی و، زه لا هم په ټولګي کې ناست وم، وروستی زده کوونکي وتلو، غږ یې کړ:

- راځه کنه، رخصتي شوه!

*****

هغه سهار مې چې سترګې پرانیستې نو لمونځ قضا شوی و، د لمر وړانګې له کړکۍ رانوتلې وې او زما پر تندي ځلېدلې، داسې ایسېده لکه زما له خوی سره چې بلد شوی وي، یو څه انس یې پیدا کړی و او د پخوا په شان غوسه نه و خو لا یې هم سور مخ خوټېدلو، د ښوونځي راباندې ناوخته شوی و، ژر ژر مې مخ او لاس ووینځل، په منډه مې جامې بدلې کړې، بکس مې تر غاړې کړ او د ښوونځي په لور مې هی کړل...

اوږده موده ناست وم او ښوونکی نه و راغلی، لاسي ګړی ته مې وکتل، د سهار ۱۰:۳۷ دقیقې وې، په خپله چوکۍ کې تنګ شوی وم ځکه تر څنګ مې یو غټ هلک کېناستلو چې ان د کوناټي یوه برخه به یې زما پر چوکۍ ایښې وه، هغه وخت زه ډنګر پنګر وم او د هغه سهارنۍ توري خړې له سفر وروسته لا هم نری شوی وم، ان زړه مې هم نری شوی و.

پورته شوم او د یوه بل ټولګیوال پر چوکۍ کېناستم، عابد نومیدلو، پر ما یې بام کاوه او لکه زما د زړه ساتونکی و، په کتابچه کې یې څه سوالونه او ځوابونه لیکلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو. نور يې همداسې قلم ورباندې ايښی و او بهر وتلی و. کله چې راننوت نو زه يې پر خپل ځای ناست وليدلم ځکه خو دی هم په مخکني کتار کې له بل تن سره کېناست، د خوب او ستړيا احساس مې کاوه، سر مې پر مېز کېښود خو د شعر ښاپيرۍ مې غوږونه وتخنول، پر کتابچه ايښی قلم مې راواخيست. يو غزل مې وليکلو، د خپل زړه په اړه و، ټول له شکايته ډک و...

عابد راته ځير و، کاغذ يې ورکش کړ او غزل يې ولوست:

- هننننن... اوس پوه شوم چې ولې داسې يې!

ښوونکی راغی، د ټولګي نماينده د عسکري پرېډ د صاحب منصبانو په څېر په زوره غږ کړ:

- ولاړ سئ!!!

ټول ترپ ترپ پورته شوو، ښوونکي غاړه صفا کړه او سلام يې واچاوه، درس پيل شو، ښوونکی غږيدلو زه هم پرې پوهېدلم، ښايي د زړه براس مې له غزل سره وتلی و. شعر داسې يار دی چې خپل ټول غمونه پرې اچولی شې هغه اوږه ورکوي نو ايله د سړي زړه سپک شي، ښوونکي پر تخته ليکل، ما هم کتل، ښه خنډ مې کتل خو شېبه په شېبه ليکل تياره کېدل، سر مې درندېدلو او زړه مې په راجګېدلو شو، مخ مې ګرم شو، احساس مې کړه چې لاسونه مې سړېږي، قلم مې له لاسه په ښوييدلو شو، په رڼو رڼو مې شاوخوا وکتل، ورو ورو تياره کېدله، د پورته کېدلو کوښښ مې وکړ، زده کوونکي د سيورو په څېر راته ښکارېدل، تياره زياتيدله هر څه يې ونيول، تپه تياره شوه او تياره هم داسې ورکه شوه لکه ډيوه چې څوک پو کړي او رڼا ورکه شي.

*****

پر مخ مې لاس راکش کړ، لوند راته ښکاره شو، سترګې مې پرانيستلې، عابد په زوره زوره خوځولم او نارې يې راته وهلې، سر مې د ښوونکي په غېږ کې و، زده

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوونکي ټول شاوخوا ولاړ وو، یو بل ته یې خولې ورکړې کړې وې، غوږونه مې ورو ورو رڼا کېدل او د دوی دا خبرې مې اورېدلې:

- څه وربانديې وشول؟

- دی ولې داسې دی؟

چې ښه په سد شوم نو د ښوونکي سپينه ږيره او د عابد وارخطا مخ مې روښانه وليدل، کېناستم، زده کوونکو اوږه راکړه او چوکۍ ته يې پورته کړم، خوله مې وچه وه، زړه مې په زوره زوره درزېدلو او پښې مې رېږدېدلې، د ټولګي نماينده د اوبو ګيلاس په شونډو راته کېښود، ما هم غټ غټ غوړپونه ترې وکړل داسې لکه تې خوری ماشوم چې د مور په تي پورې ونښلي، اندېښمن ښوونکي مې لاسونه په لاسونو کې ونيول:

- بچيه ته ښه يې؟

هيڅ مې نشول ويلی، ورو ورو راپه سبک شوم، يوه ويل:

- رنګ يې تک ژېړ دی او رېږدي، ته ورته وګوره لکه خزان وهلې پاڼه!

عابد وويل: کور ته ځې؟

د هو په موخه مې سر وخوځاوه، شونډې مې ګنډلې وې، اوږه يې راکړه او ورو ورو ورسره روان شوم، بهر چې راووتلو نو سا مې يو څه وغړيده، عابد مخ راواړاوه:

- په بايسکل کېناستلی شې؟

- هو، ښه يم

خپل بايسکل ته يې منډې کړې، زه هم ورو ورو پسې روان وم، بېرته راغی، شاته يې پر کونجاغه کېناستم بايسکل يې روان کړ، بکس راپسې ځړيده...

تازه مې ځان ته پام شو: په ما څه شوي وو؟ ايا په هغې پسې خپه شوی وم، ايا خپګان پر ما دومره زورور شوی و چې زه يې بې خوده کړم؟ ايا لمر ښېرې راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې وې؟ هغه خو اوس له ما سره تازه ملګرې کېدلو هم، ایا کابل له نظره کړې وم؟

ساړه ریږدولم او موږ مې کمپله راباندې واچوله. لاس یې تر زنې لاندې کړ او اندېښمنه مې خوا ته کېناسته، ومې ویل:

- سهار مې څه شی نه وو خوړلي ځکه داسې شوم

تر خولې یې سونړ نه ختلو.

تازه څو شېبې نا اشنا منګولې زما له زړه او ستوني لېرې شوې وې، ارامه ساه مې اخیستله او زړه مې هم ښه په خوند خوند درزا کوله داسې لکه د نیلي اسمان له مخه چې تکې تورې وریځې لېرې شي او ښایسته مخ یې ښکاره شي.

*****

یو مرموز قوت مې هڅوي چې ډېرې خبرې وکړم، زه غواړم چوپ پاتې شم خو دا څواک مې داسې تېل وهي لکه کوم یتیم چې د ظالم لاسونو ته لویدلی وي، غواړي د محتسب په څېر اقرار راځخه واخلي او هر څه ووایم، دا احساس مرموز اپین راکوي تر څو ټول هغه څه چې په سینه کې مې د خزانو په څېر پټ ساتلي دي د لوړې غونډۍ پر سر کېږدم او ټول خلک یې ننداره وکړي.

دا څواک داسې احساس راکوي چې ګویا غواړم نارې کړم، داسې چې د یوه لوړ کمره پر ژۍ ودرېږم چې لاندې یې نیلي سمندر څپې وهي، په زوره زوره چیغې کړم چې په سینه کې پټې خبرې مې په یوه چیغه کې بې له تورو او کلماتو راووځي، داسې یوه چیغه چې ټول لیونیان یې په ریښتینې مانا پوه شي خو هیڅ فلسفي یې تر ابده هم مفهوم بیا نه موندی شي!

دا ناکراري مې نیمه شپه راپاڅوي، هیڅ کوم مخاطب نه وي خو زما د زړه خبرې غواړي هوا وکړي، اسمانونو ته پورته شي او د یوه نا اشنا مخاطب په لوري په اوو پردو کې دننه ولاړې شي. که ورځ شي او مخاطب پیدا شي نو لکه ترهیدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوېږي؛ ټولې خبرې بېرته په سينه کې پټې شي، د راختلو لپاره يې غږ ورک شي، ژبه پر ځای ودرېږي، خوله وچه شي، زړه په زوره زوره ودرزيږي، نا اشنا منګولې مې پر ستوني ټينګې شي او ټولې خبرې ترېټې شي.

بيا هم شپه شي، سر پر بالښت کېږدم، مرموز څواک مې نا اشنا منګولې د څو شېبو لپاره له ستوني لېرې کړي، خبرې لکه د اوربلکو سېل شي، په الوتلو شي، دومره توري والوزي چې پېريان يې هم حساب نشي کولی، ځي ځي او په اسمان کې ستوري شي زه يې دربغه لاسونه پسې اچوم يوازې يو څو يکې راونيسم، د فکر بنديوان يې کړم، پورته شم، ډېوه بله کړم، قلم او کاغذ راواخلم، يوه تکه سپينه لمن له تورو داغونو ډکه شي ، خو دا هغسې نه وي بلکه لکه مروړلي پتنګان داسې شوي وي، دا دومره ښايسته نه وي لکه الوتلي پتنګان او نه هم دومره مست وي ځکه خو ډېر مظلوم وي دومره چې ښايي د لوستلو هم نه وي.

زه له نا اشنا مخاطب سره ګرېږم، داسې احساسوم لکه زما ضمير ته چې دننه ننوتلی وي، جګړه ورسره کوم، سوله ورسره کوم، فلسفې ورسره غږوم، لمونځ ورسره کوم...

هغه مازديګر مې ډېره ياده شوې وه، د مازديګر انځور هسې هم غمجن وي، د ښاپېريانو په نړۍ کې يې د جدايي د سفير په نامه يادوي ځکه هره ورځ چې لمر ډوب شي نو بايد يو ښاپېرۍ مړ شي، اروا يې والوځي او سبا د لمر په څېره کې راوخيږي، خو کله چې څوک مکې ته روان شي او د شپې په ۱۰:۳۷ دقيقو ورسيږي نو سهار داسې ورته ښکاري لکه مازديګر مهال چې لمر بېرته راخيږي، داسې لکه مرور يار چې له پناه کېدلو وروسته بېرته پېښمان شي او د يار غېږې ته راستون شي، مټې يې سينې ته راجوخت کړي، د دواړو اوښکې سره ګډې شي او دواړه بارخوګان لانده شي، بيا په ژړا ژړا کې يو بل ته وخاندي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو د مکې مازدیگر بیا داسې ښکاري لکه زېړ سهار، ښايي دا د بیا ځلي ژوندانه د ثبوت لپاره يو رمز وي، داسې رمز چې ډېر ساده حاجيان پرې نه پوهېږي، بلکه يوازې هغه حاجيان پرې پوهيدلی شي چې بيګانې يې زړونه د زم زم په اوبو مينځلي وي.

خو هغه مازدیگر لمر نه و او د هغې ورځې د سهار له ۱۰:۳۷دقیقو راپدېخوا وريځو پټ کړی و، د مکې له لوري توند باد را الوتی و، خو وريځې د برستنې غونډې درنې وې، دومره درنې چې زما زړه يې لا هم ويرجن کړی و، د هغې غټې سترګې، زېړ مخ او موسکانه خولګۍ مې يادېدله، د هغه توپان له امله مرغان هم نه شول الوتلی خو زما زړه د سينې په پنجره کې دومره تنګ شوی و چې نور يې رښتيا غوښتل دا زندان مات کړي او د هغې په لوري والوزي، سر يې د سينې په پنجرو په زوره زوره واهه او راته ويل يې: د خدای لپاره وزرونه وکړه او د يو ځل ليدلو لپاره يې والوزه!

هغه مهال مې دومره مينه کړې وه چې ان نېږدې وه کرکه ترې وکړم، په اپارتمان کې زموږ د کور په نيلي رنګ له رنګ شوې کړکۍ څخه مې بهر کتل، پورته درنې تورې وريځې او بلاک ته مخامخ د سړک پر پورې غاړه د ګاونډي د کور بام؛ د بام پر سر يې د تلويزيون هغه انتن چې تل به نسکوريدلو يو ځل بيا نسکور شوی و.

هغه مازديګر مې له هغې سره جګړه وکړه، داسې جګړه لکه يو بې زړه ته چې څوک له کوره بهر پر مخ بې رحمه او درنه څپېړه ورکړي درد غوټه کړي، پټ يې کړي او کورته راشي، په يوه کونج کې خپه کيني د درد غوټه خلاصه کړي او بيا په تصور کې هماغسې څپېړه له کوره بهر هماغه ظالم ته ورکړي، داسې لکه د ګودر پر غاړه چې يوه مسته او کاسيره ښځه د يوه ماشوم سره د اوبو پر نوبت

(c) ketabton.com: The Digital Library

جګړه وکړي او ماشوم د بې وسۍ له امله خپله کوزه په لغته ووهي او ډکه کوزه يې پرمخې واوړي!

هغه مازديګر مې هغې ته ويل چې زما له زړه نه ووځه، ما مه ګروه، ما ته غم مه راکوه، لکه څرنګه چې ته د لمر خاته پر مهال ښې او کيڼ لوري ته سلام ګرځوې او له نفل سره وداع کوې همداسې سلام وګرځوه او زما له خيالونو سره وداع وکړه.

ما داسې پرېږده لکه چې زاهده پېغله خپل کټ پرېږدي، د اوداسه لپاره کوزه ورسره واخلي، مخ لاس وکړي، په تياره شپه کې يې سپينې ليچې ستورې ووينې، په مصلا ودرېږي او مخ د مکې په لوري کړي!

داسې مې پرېږده لکه مئينه پېغله چې خپل کټ پرېږدي په کنډو واوړي، جامې يې په خاورو خړې شي خو خړې جامې يې تيارې به خپله پرده کې پټې کړي او د مئين تودې غېږې ته ورشي!

هغه مازديګر مې غوښتل چې وژاړم خو سترګې مې دومره شومې وې لکه د هماغې ورځې اسمان چې هيڅ څاڅکي يې نه ورول.

په کابل کې د غره د ډډې دېوال همداسې دنګ ولاړ و او توپان ورسره خپل سر جنګاوه، لکه پېرۍ پېرۍ يې چې همداسې کړي وو خو دا دېوال يې سپر تټر په مخکې ولاړ و.

ما دوه لارې درلودلې؛ يوه دا چې له دېوال سره خپل سر ووهم او بله دا چې د دېوال په څېر ودرېږم او توپانونو ته خپل تټر سپر کړم.

ماښام شوی و، وريخ همداسې توره وه، د نېږدې جومات لاسپيکر خراب و او سپين ږيري موذن د شيطان تښتولو لپاره په کمزوري غږ اذان کاوه، ښايي د يوې سجدې سره مې تندی يخ شوی وای او د سينې د سمندر توپان مې درېدلی وای.

دا هغه مروړلي پتنګان دي چې د شپې په ۱۰:۳۷دقيقو يې له سبل څخه رانيسم، تر هغې چې د خوبونو په سين کې لاهو شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

*****

هغه ماسخوتن هم سړه هوا چلېده، د ډېرو پېغلو له تېرېدونکو اوربلونو سره يې لوبې کولې او نخول يې، د اسمان ستوري هم صفا خلېدل، زه د بلاک سر ته پورته شوی وم او پښې مې لاندې ځړولې وې، د اووه منزله ودانۍ لاندې دريدلي سوپ خرڅوونکي خپل لوښي ټولول او کراچې يې روانوله. لاندې به يو نيم تېرېدونکي موټر نري جمپ ته بريک ونيولو او چې کله به يې ټايرونه پرې اوښتل نو ځراغونو به يې خولې اسمان ته پورته کړې او د ستورو په لور به يې نارې کړې.
ما په کوټه کې ځان پېچلی و، قلم او کاغذ په لاس کې راسره وو ځکه زه پوهېدلم چې د غزل الهام راته کيږي، ما غوښتل خپل دردونه يو ځل بيا د غزل پر سر واچوم، زه يې ستړی کړی وم او پروا مې نه کوله چې غزل به يې له لاسه ستړی او يا هم ليونی شي.
دوه بيتونه مې وليکل، ګوتې مې سړې شوې لاسونه مې سره وموښل، کوه کوه مې کړل او په کوټه مې ننباسل، فکر مې کاوه چې د پوزې سر مې سوربخن شوی دی، شاته مې وکتل شل ګامه لېرې يو خوځېدونکی سيوری ولاړ و، له جيبه مې لاسي ځراغ راوويست په هماغه لوري مې روښانه کړ، ژر مې ګل کړ او مخ مې بېرته راوګرځاوه، زموږ ګاونډۍ پېغله ولاړه وه، خوله يې ګنډلې وه او هېڅ يې نه ويل، يوازې يې له ځراغ څخه سترګې پټې کړې خو ما ځراغ ګل کړی و او نه پوهيدم چې لا يې هم سترګې پټې دي او که نه، د نجلۍ نوم مې نه و زده خو ځو ځله مې له زينو څخه د ښکته کېدلو او پورته کېدلو پر مهال ليدلې وه، غونډه منډه د ځېرې غونډې ونه، سره باړخوګان، نيلي سترګې، زېړ ته مايل بانه او ويښتان يې وو. ما ته يې خو ځله راکتلي وو، موسکې شوې وه، بېرته يې سترګې ښکته اچولې وې او په منډه مې له خوا تښتېدلې وه خو خدايزده نن مې څنګه شاته غلې ولاړه وه، ښايي د دې په زړه کې هم ډېرې خبرې وې چې غوښتل يې ما ته يې وکړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو له دې هم توري تښتيدلي وو او ژبه يې وچه وه، همداسې ولاړه وه، يا خو ډېره زړوره وه او يا يې هم له پښو سبک تللی و. ما اوريدلي وو چې د هغې په اړه يې ويل: د دې نجلۍ ښايسته هلکان خوښيږي!

زه نه پوهيدم چې دې له ما سره مينه درلودله او که د هوس په دامونو کې د ښښتې مرغۍ په څېر زما تر دياره رارسېدلې وه، ما اوريدلي وو چې د دې په اړه يې ويل: د ۱۰م بلاک ۳۷م اپارتمان هلک د دې شونډې ښکل کړې وې!

د هغې په نيلي سترګو کې د هر چا لپاره مينه پرته وه، تر دې چې غوښتل يې د هر ښايسته هلک خولګۍ واخلي، دا ناروغه وه، دا نشه يې وه څکه چې غوښتل يې د ښايسته هلکانو شونډې ښکل کړي، خو لا هم زما شاته ولاړه وه. څو ورځې پخوا چې زه د بام سر ته راختلی وم نو د بام پر ژۍ د خاورو ډک نکلي لوښی ايښی و، زه نېږدې ورغلم، يو چا غږ راته وکړ: دې ته ګوتې مه وروړه دا د نيلي سترګې نجلۍ دی! زه نه پوهېدلم چې دا يې ولې هلته ايښی و. يوه ورځ يې مور ويل: دا پېرياني ده او پېريان لري، ان يوه ورځ چې کله پر زينو راختلم نو د بندې دروازې تر شا مې سوې کريږې واوريدلې، د پورتني منزل يوې کوچنۍ نجلۍ چې د نانوايۍ درې ډوډۍ ورسره وې او پر زينو ختله، ويې ويل: پر نيلي سترګې نجلۍ بيا پېريان راغلي.

زما په خيال دې يوې پناه ته اړتيا درلودله، دې ته تر ټولو ډاډمن ځای د ښايسته هلکانو غېږه ښکارېدله، نو څکه يې وار په وار ورته پناه وړې وه او اوس په دې تياره ماسخوتن چې ستورو له يو بل سره د سترګکونو زوروره سيالي روانه کړې وه هغه بېنوا زما شا ته ولاړه وه، ښايي زه يې خپل وروستی پناه ځای بللم. هغه نه وه خبره چې زما خپل د زړه محل هم وران شوی دی، هغه نه پوهيدله چې زه پخپله هم يوې پناه ته اړتيا لرم، څکه زه د دردونو په داسې ميدان کې ولاړ وم چې د هغوی مستو آسونو له هر لوري ټېل وهلم، تيندکونه مې خوړل او بېرته پورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېدلم. زما د غټو سترګو زېړ حسن يادېدلو، وختونه کېدل چې هغه مې د لمرخاته له نفل څخه وروسته پر سلام ګرځولو نه وه لېدلې، هغه زما د ژوند اوبه وې، هغې زما د زړه بوټي پنه کول، وختونه شوي وو چې سينه مې د سوې صحرا په څېر وه، بوټي يې وچ شوي وو، سره شوي وو، اور يې اخيستی و او هره شېبه يې لوګي زما تر خولې ختل. ما غوښتل هغې ته ووايم چې زه نشم کولی چا ته پناه ورکړم، ما غوښتل ورته ووايم: راشه زما پر سينه دې خپل سره غمبوري کېږده، وګوره چې څومره توده ده، ما غوښتل چې په لمبو کې زما د سوځېدونکي زړه د تېرېدلو او کريږو غږ واوري، که هغې غوښتلې چې زما وچې او سپېرې شونډې ښکل کړي نو اجازه به مې نه وای ورکړې څکه ما نه غوښتل چې په دردونو دا ککړې شونډې دې يوه بې اسرې پېرياني پېغله چې ښايسته هلکان يې خوښيږي ښکل کړي!
کاغذ ته مې وکتل، تياره وه نه ښکارېدلو، خو ما پرې قلم خوځولی و. لاسي څراغ مې روښانه کړ بيا مې ژر بېرته ګل کړ، شپږ بيته غزل مې ليکلی و او پر نازکو تورو مې خپل درانه غمونه بار کړي وو، زه رښتيا هم ظالم وم. مخ مې راواړاوه، غوښتل مې ويې پوښتم چې ايا ما ته يې پناه راوړې؟ څراغ مې روښانه کړ بيا مې ژر بېرته ګل کړ خو هغه تللې وه، ښايي وروستی هيله يې هم نړيدلې وه او د کوم بيابان په لټه د هيلو له ښاره وتلې وه، خو بيا مې څراغ روښانه نه کړ او ومې نه ليدل چې ايا پلونه يې همالته پاتې وو او که هغه هم ورسره تللي وو.
په لېرې فاصله کې د ودونو د يوه هوټل رنګه څراغونه ښکارېدل چې کله به ګل شول او کله بل، دا د دوو زړونو د پيوند په خوښۍ کې نڅېدل، زه هم تللم، که چېرې د نيلي سترګې نجلی پلونه همالته پاتې وي نو زما پلونه هم ورسره پاتې شوي وو، او که نه ما خپل پلونه يوازې پرېښي وو، ما احساسوله چې که په هېنداره کې وګورم نو د پوزې سر به مې لا هم تک سور شوی وي.

*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې شپه مې خوب الوتلی و، په ۱۰:۳۷ دقیقو چې په بستره غځېدلم نو زړه نازړه وم، له دې څو شپې وړاندې مې مور راغلې وه او کيسې يې راسره کولې نه مې غوښتل چې ولاړه شي، زړه مې ورته ویل چې ټوله شپه راسره کېنه. راته وغږېږه څکه چې له تا پرته په ټوله نړۍ کې سکون نشته. ستا خبرې زما اروا ته ارامي وربښي خو هغې هم زما د زړه خبره نه وه اوریدلې. زه پوهېږم که زما د زړه غږ يې اوريدلی وای نو ټوله شپه به يې راسره په ويښه تېره کړې وای، په ويښتانو کې به يې راته مهربانه ګوتې وهلې او خوږو کیسو به يې زما د غوږونو د سازونو پردې خوځولې چې اهتزاز به يې زما تر زړه رسېدلی.

فکر کوم د نیلي سترګو خاونده نجلۍ به هم هغه شپه خوب نه وي وړې، کیدای شي د هغې په کمڅو کې هم مور ګوتې نه وي وهلې او همداسې ارمانجنه پاتې شوې وي، آه! دا ډېره جفاکاره دنيا ده، په یوه شېبه کې د خوبونو دنګې مانۍ پر ځمکه رانسکورې کړي او سرې بې پناه پاتې شي، دا ظالمه دنیاګۍ نه پوهيږي چې دا مانۍ د زړه په وینو جوړې شوې وي او بيا پرې انسان د خپل زړه ټولې مراندې وتړي.

زما د زړه هوسۍ نن زما د خیالونو پر ډېره مېلمنه شوې وه، یو په بل پسې يې خپل تصویرونه زما سترګو ته نیول، په نریو شونډو به يې موسکل او سپين غاښونه يې چې له جنتي ډېرو جوړ وو ښکاره کېدل، دې به د نړۍ تر ټولو ښکلې منظره جوړه کړه؛ غر، ځنګل، ګورګورې، ابشار او ګلونه ورته نن شپه هيڅ هم نه وو، هغې د تيارو پردې شلولې او زما تر سترګو يې ځان رارسولی و، ما ته يې ويلي وو چې زه يې هم يادېږم، راپسې خپه شوې ده او هر سهار چې د لمرخاته له نفل څخه سلام اړوي نو زه نه یم چې موسکي ورته وګورم. ما ته يې ويلي وو چې له ما پرته د کلي ټول تصويرونه ورته پیکه دي، راته ويلي يې وو چې د کلي ونې په لغړېدلو دي او د هديرې جنډې هم نيمې نيمې څېرې شوې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې تور بړوني نن شپه د مشکو خوشبويي شيندلې، تر ډېره يې کيسې راسره کولې خو ما ورو ورو احساسوله چې نا اشنا منګولې مې يو ځل بيا پر ستوني ټينګيږي، سترګې مې پرانيستلې، هغه تللې وه هيڅ تصوير يې نه و پريښی، ساه مې نشوه اخيستلی، زړه مې په زوره زوره درزيدلو. راکښاستلم او کمپله مې لېرې وغورځوله، په غوږونو کې مې چنګ چنګ غږونه تلل راتلل، فکر مې کاوه چې سترګې مې له کاسو بهر راوتلې دي، تياره کوټه راته له بلاګانو ډکه ښکاريدله او داسې انګېرل کيده چې زما د وژلو لپاره ورو ورو رانږدې کيږي، تيارو دښمني راسره اخيستې وه، ان د بلاګانو ويروونکې سترګې يې راته انځورولې، غوښتل مې کريږې ګډې کړم خو غږ مې په ستوني کې نښتی و، پورته شوم او په ټپريدلو ګامونو ولاړم، د اوبو جک مې د مېز له سره چپه کړ، پر دېوال مې لاس وواهه او ګروپ مې روښانه کړ، توخې مې پيل کړ او بېرته بې سېکه پر کټ کېناستم، جک پر يوه څنګ پروت و او اوبو يې د نامالوم مالت نقشه کاږلې وه، ګيله من شوم، ومې ژړل او اوښکو مې پر باړخوګانو لارې وکړې. ډېره موده وروسته مې ژړلي وو، سلګې مې پورته شوې او خوله مې په دواړو لاسونو پټه کړې وه، پښې مې لړزيدلې، له بالښت څخه مې بد راغلي وو او نه مې غوښتل چې بيا هم سر پرې کېږدم، ښه ساعت مې ژړلي وو او بيا غلې شوی وم، اوښکې مې ورو ورو پر باړخوګانو وچيدلې، پورته شوم خو څمکه رابانديې ګرځېدله، تشناب ته ولاړم او مخ ته مې څو لپې اوبه واچولې، په هېنداره کې مې ځان ته وکتل، پوه شوم چې که نور مې ژړلي وای نو له سترګو به مې د اوښکو پر ځای وينې راڅڅېدلې وای، بېرته راغلم، کېناستم او پر تندي مې لاس کېښود سور راته وايسيدلو، يا خو به تبه وه او يا به هم د هغې د مينې اور و چې زما په سينه کې ژبغړاند و او زما د تندي تبې يې سره کړې وه، اوږده ساعتونه په ناستې ناست وم، د دېوالي ګړۍ ټک ټک غږ راتللو خو فکر مې کاوه چې د هغې د ستنو پښې هم سستې شوې دي او په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خکه همداسې شپه وه او د سهار د راتللو خبر هيڅ نه
ډېره خواري ټوپوونه وهي
و، چې په ما يې ښه لګون تېر کړ نو د سهار خړه رابرسېره شوه، هغه شپه دومره
کمزوري شوی وم چې د سهارني نسيم په يوه ځپه غورځېدلم. له لېرې مې د يوه
اذان غږ تر غوږ شو. ورو ورو اذانونه ډېر شول خو ما سر کوار پر بالښت ايښی و،
نور نه يم پوه شوی او چې سترګې مې پرانيستې بيا هم د لمر وړانګو زما پر مخ
لوبې کولې، لمونځ مې قضا کړی و او بيا هم ډېرې سجدې پوروړی شوی وم.
هغه ورځ په ښوونځي کې هلکانو راته ويل: نن دې سترګې ډېرې سرې دي، نه
دې تندی رادېخوا کړه چې تبه خو دې نه ده؟

*****

په کابل کې د غره په ډډه کې پورته تللی دېوال له لېرې د تورې ليکې په څېر
ښکارېدلو، خکه ټول غر په واورو کې پټ و خو يوازې د دېوال ډډې وې چې
واورې نه وې ورختلې خو پر سر يې واورې خکه پرتې وې چې خلکو نه وښيي
نور دا دېوال بوډا شوی دی او د توپانونو مقابله نشي کولی، دېوال خاموش و او د
منې د راتګ انتظار يې کاوه تر څو واورو ته وښيي چې لا هم د توپانونو مقابله
کولی شي، خکه سلګونه کلونه يې ان د تورو، تبرونو، غشو او نېزو په مخ کې تېر
سپر کړي و، خو دا خبره هم ښکاره وه چې کله دېوال په منې کې توپانونو ته خپل
تېر مخکې کړي نو واورې به لکه د نرګس ګلونه مړې شوې وې او د خاورو
لاندې به يې جسدونه اوبه اوبه شوي وي.
زما ليکلي غزلونه هم زيات شوي وو، زېړه کوچنۍ کتابچه مې نيمه ترې ډکه کړې
وه، په لاس کې به مې چې واخيستله دومره درنه نه وه، له دې څخه ما ته دا ښکاره
شوه چې غزلونه زما په څېر ظالم نه دي، خپل دردونه يې پر کتابچه نه دي انبار
کړي او لا يې هم په خپلو سرونو وړي، ډېر پخوا يوه شاعر چا ته ويلي وو چې
غزلونه به تر ابده خپلې خوبۍ او غمونه همداسې په خپل سر ساتي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به چې له کوره بهر وتلم نو ویرېدلم چې هسې نه نسکور شم، ما مې مور ته ویلي وو چې کله زه بهر ووځم او په کوڅه کې قدم وهم نو ما ته دې له کړکۍ ګوري ځکه هسې نه پښې مې سستې شي او ولوېږم، که داسې وشول نو پخوا له دې چې خلک راباندې راټول شي دا دې ځان راورسوي او ما دې پورته کړي لکه څرنګه یې چې په کوچنیوالي کې زه له لوېدلو وروسته بېرته پورته کولم. ان ما نه غوښتل چې له مور پرته مې ورونه هم رانېږدې شي او ما پورته کړي، زه شرمېدلم چې زه دې په کوڅه کې پړمخې لوېدلی وم. پردي خلک دې راباندې راټول شي او بیا له یو بل سره پسپسکي وکړي؛ د خلکو عادتونه ډېر خراب دي، ډول ډول خبرې کوي، څوک به وایي: دا میرګي لري. خیرن بوټ یې پوزې ته ونیسئ! بل به وایي چې نه نه: د دې معدې ګیس نیولی دی. شا ته یې څو ځپېړې ورکړی نو ښه به شي. بل به وایي: چې کمزوري شوی دی، په سر او مخ یې اوبه تویې کړئ! بل به یو څه وایي او بل هم بل څه. بهر به چې ووتلم نو دومره لاره به تللم چې د مور له سترګو پناه نشم او بیا به بېرته راګرځېدلم خو د مور د نظر تکیه دومره زوروره وه چې هره ورځ به دې دومره تګ او راتګ کې یوه ورځ هم نسکور نشوم.

ډاکټران هم خراب عادتونه لري، هغوی هم ډېرې خبرې کوي خو د یوه خبره یې هم بل ته ورته نه وي، د دوی خویونه هم د عامو خلکو غوندې بد دي... پلار مې په دې څو میاشتو کې څو ډاکټرانو ته بیولی وم او څو ډوله دواګانې مې خوړلې وې. زه پوهېدلم چې زما درمل چېرې دي خو دا خبره مې له خولې نشوه وتلی، زما مخ زېړ شوی و، داسې لکه چې د هغې د زېړ حسن انعکاس پکې راڅرګند شوی وي، داسې لکه چې زموږ روحاني تړاو دومره ډېر شوی و چې ان د رنګ اثر یې هم زما په څېره کې ظاهر شوی و، که زه هغه وخت د اروا پر تناسخ او وحدت الوجود باندې پوهېدلی ښایي همدې ته عقیدتمن شوی وای، ښایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دين مې خراب شوی وای خو د خدای فضل و چې خپل دين او مذهب مې ساتلی و.

نن مې کلک هوډ کړی و چې دومره مزل به کوم تر څو د مور له سترګو پناه شم، خو کله مې چې د بوټانو مزي تړل نو مور ته مې وويل: که له سترګو دې پناه شم نو د زړه په سترګو راته ګوره، که د زړه له نظره دې پناه کړم نو داسې وګڼه چې هماغه شېبه نسکور يم! مور مې زما له تندي توده مچکه واخيسته او پر خدای يې وسپارلم. د غزلو زېړه کتابچه مې هم راسره اخيستې وه، چا راته ويلي وو چې نن په يوه زېړه ودانۍ کې مشاعره ده، ما کوښښ کاوه چې خواکمن شم، نن مې اجازه نه ورکوله چې نا اشنا منګولې مې پر ستوني ټينګې شي، سړک په واوره سپين پوښلی و خو د موټرو ټايرونو دوې تورې ليکې پکې ايستلي وې، زه يې پر ژۍ روان وم او له هر ګام سره مې واورو خرپ خرپ کول، سوړ باد مې لا هم پر باړخوګانو لګېدلو، زما د سينې له اور څخه راختونکی تاو مې نن په خپلو سترګو ليدلو.

دا ځل مې نا اشنا مخاطب د ورځې خيال ته راغلی و او راته ويل يې: اوس نسکورېږې... اوس نسکورېږې!

ما ورته وويل: تر څو مې چې د ټولو شاعرانو په مخکې د خپلې غټې سترګې هوسۍ په ياد کې ليکلی غزل نه وي زمزمه کړی دومره به اجازه ورنه کړم چې نسکور شم!

ناڅاپه به يې بيا راته وويل: اخ، د مور له سترګو پناه شوې!

ما ورته ويل: هغه راته نن د زړه په سترګو ګوري، زه يې احساسوم!

بيا يې راته وويل: لېونيه! يو پلاستيکي بوتل اوبه خو درسره واخله، که نسکورېدلو ته نېږدې شوې نو څو غوړپه څښه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې خبرې يې زه تېر ايستلی وم، څلوېښت پنځوس ګامه مخکې د خوراکې پلورنځي ته ورتاو شوم چې دوکاندار هلک يې د ګاز ډبه بله کړې وه او وار په وار يې خپل کنګل شوي لاسونه ورته تاوول. اوبه مې ترې وغوښتلې، ښکته پورته يې وکتلم:

- په دې ژمي کې اوبه څښې؟

- هو!

موسکی شو، زه پوه شوم چې په زړه کې يې راپورې وخندل. ومې ويل:

- معده مې درد کوي

- اوه، الله دې شفا درکړي!

- مننه

اوبه يې راکړې، پنځلس افغانۍ مې ورکړې او بېرته روان شوم. څومره عجب خلک دي، په هر څه کې کار لري او په اسانه تېرايستل کيږي، زه پوهيدم چې د دوکاندارانو عادتونه هم خراب شوي دي.

په نېږدې تمځای کې د موټر په تمه شوم، تور موټر چې د ګونګټ په څېر ښکارېدلو ودريدلو، ورپورته شوم، روان شو، بيا ودريد او دوه کسه راوختل، بيا روان شو، بيا ودريدلو او يو کس راوخوت، څو ځله ودريدلو او روان شو، ګونګټ دومره درونډ شو چې کله به موټروان پښه پرې ټينګه کړه نو ېغ ېغ غږونه به ترې ختل، خو يو ځل بيا هم ودريدلو، ټولو شور جوړ کړ:

-نور ځای نشته! دا چېرته ځايوې! لږ شرم وکړه! مسلماني نشته!

ما غلي يو خوا بل خوا کتل، کلينډر غږ کړ: کرايه مو راکړئ!

لس افغانۍ مې ورته ونيولې، زه پوه شوم چې موټروان ته پر سړک هر ولاړ سړی يوازې لس افغانۍ ښکاري او د هر مساپر ارزښت ورته له لسو افغانيو نه دی پورته، ان د موټروانانو عادتونه هم خراب شوي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښايي زه ډېره موده وروسته چېرته لېږې روان وم، ځکه راته هر څوک خراب ښکارېدل، په ۱۰:۳۷دقیقو د زېږې ودانۍ مخکې ښکته شوم، پورته مې وکتل اسمان نيلي و.

ورننوتلم، شاعران کتار کتار ناست وو، داسې احساس مې کاوه لکه د صوفیانو خانقاه ته چې ننوتلی وم، دلته د زیاترو رنګونه زېړ وو خو څېرې یې خنداني وې، د ځینو کوړتۍ اوږدې وې او د ځینو زړې خو زیاترو یې د سر ویښتان غوړ کړي وو او په یوه بل لور یې اړولي وو، خو د اوبو بوتل یوازې زما په لاس کې و، په مخکني کتار کې یې تر ټولو لوی شاعر ناست و، اوږده ږیره یې وه، د هغې نوم مې اوریدلی و او چې ورته ومې کتل نو د خانقا د پیر په څېر و، ښه و چې هغه وخت پر تصوف نه پوهېدلم.

زه غلی په یوه ګوښه کې کېناستلم، نا اشنا مخاطب بیا غږ کړ: هسې نه چې د شعر ویلو پر مهال نسکور شې!

ومې ویل: د اوبو بوتل هلته هم راسره وړم!

د یوه یوه شاعر له کوړتیو شړیدلي کاغذونه راوتل او پر هغې د لیکل شوو غزلونو انګازې له شاوخوا دېوالونو سره لګیدلې، د لاسونو پړکېدلو توده مینه خپروله، احساس مې کړه چې وښکې مې غوړېږي او پر شونډو مې موسکا خورېږي.

زما وار رارسېدلی و، زړه مې ټوپونه وکړل او پښې مې لړزیدلې، د وینا د میز مخې ته ودریدلم، د اوبو بوتل مې همالته کېښود، د هغې په یاد کې لیکل شوی غزل راته یاد و، ما وې هسې نه نسکور شم، فکر مې کاوه هر څه لړزېږي او زما د لویدلو کونښښ کوي خو سترګې مې پټې کړې، د لومړي ځل لپاره مې له ستوني چیغه ووتله، د غزل تورو ترنم کړ، زیر و بم شو، ما وې چې رباب راسره غږېږي، په غوږونو کې مې د طبلې غږ کړنګا کوله، ما وې چې له غږ سره مې مرغان هم نغمې غږوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو وخت مې سوچ شو چې غزل پای ته رسېدلی دی، د لاسونو پړکا مې تر غوږونو شوه، سترګې مې پرانیستلې، د پیر او مریدانو پر بارخوګانو اوښکې راخښیدلې وې او د زړونو له تله یې لاسونه پړکول، نن بیا هم زما سترګې شومې وې، ان دوه څاڅکي اوښکې یې هم نه وې پرېښې چې لږ تر لږه د ښو په سر مې ودریږي، ما ټول دردولي وو، ما ښه نه وو کړي، ما خپل درد ټولو ته ورکړی و، دا ښه کار نه و، د شاعرانو پیر راپورته شو، زه یې ټینګ په غېږ کې ونیولم، د هغې د مینې تاوده مې احساس کړل.

دا ځل بیا هم ټولو ډېرې پوښتنې کولې:

- واه! دا څومره ښه غزل دې لیکلی و!

بل ویل:

- ته دا دومره موده ولې نه راتللې، ته چېرې وې؟

بل ویل:

- ستاسو نوم ما نه دی اوریدلی، له یاده مې ووت، نوم مو څه و؟

بل ویل:

- آها! څومره ښه، د شعرونو کتابچه دې هم درسره راوړې ده!

بل ویل:

- دومره ژور اغېز یې راباندې وکړ چې غوښتل مې کریږې کړم!

بل ویل:

- دا غزل دې څنګه لیکلی و؟ کاشکې زه هم داسې غزل ولیکلی شم!

بل ویل:

- ته ادبیات لولې؟

هر یوه ته مې د شونډو په سرونو څوابونه ورکول، نا اشنا مخاطب ویل: شاعران باید دومره پوښتنې ونه کړي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل: دوی له ما سره مینه کوي، ته تر ټولو هم زیاتې خبرې کوې!
خو یوازې ما نه غوښتل خبرې وکړم، ما د زړه له تله خپل درد بیان کړی و، نن مې د ارامۍ احساس کاوه، غوښتل مې چې دوی مې یوازې پرېږدي او مودې وروسته له دې سکون څخه خوند واخلم.
مشاعره پای ته رسېدلې وه او ما د کور په لور ګامونه اخیستل، په لاس کې مې د اوبو بوتل همداسې ډک پاتې و، له خولې مې لا هم تاو ختلو او ما لا هم احساسوله چې مور مې د کړکۍ خواته ناسته ده او د زړه په نظر راته ګوري، ما فکر کاوه چې پر سر مې د خدای لاس دی څکه مور مې په خدای سپارلی وم.
نن مې ځان نېکمرغه احساس کړی و، نن پر لاره زما د بوټانو او د تکو سپینو لارویو پیغلو بوټانو یو ډول خرپ خرپ کول.

*****

له یوه کاله ډېره موده وتلې وه، د کابل سره لمر به تندی سوځاوه خو چې کله به سیوري ته کېناستلې نو بیا به دومره ګرمي نه وه، زما د خپل کلي نمجنه ګرمه هوا نه وه هېره شوې، که لمر ته به هم ګرځېدلو نو نرمه او نمجنه ګرمي به وه او که د سنځلو سیوري ته به مو کټونه واچول هم نو هماغه ډول نمجنه ګرمي به وه، د صحرا ګرم باد به د خوږ له سرو تیږو سره سینه جنګولې وه او ترې راتېر شوی به و، بیا به یې زموږ ماشوم مخونه ښکلول، لومړی به ګرم لګیدلو خو چې د تتر پر خولو لمدې جامې به یې لمس کړې نو وجود به یې نسبتا سوړ کړ، څکه خو به زموږ د کلي سپین ږیرو ویل چې پخوا به خلکو په اوړي کې ګرمې شړۍ اغوستلې او دپاسه به یې کمربند نه وربانده تړلو، نو کله به چې خولې شول بیا به یې پر وجود د صحرا تود باد ولګیدلو او د ساړه احساس به یې کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا روژه وه او ماښام د جومات په ملا پسې تل جوخت دریدونکي سپین ږیري چې په خوله کې یې یو غاښ هم نه و وویل: بیګا ته به تراوې کوو، قاري صاحب مو راغلی دی، په لسو ورځو کې ختم کوي، ډېر پیاوړی دی!

زموږ په کلي کې غټې تراوې نه کېدلې، ملا صاحب به چې ویل یې د ملایي سبق په نیمایي کې ترې پاتې شوی دی نو ځکه خو یې وړې تراوې راته کولې، ده به درې درې لنډ آیتونه په هر رکات کې لوستل او داسې سپېلنه به یې وهلو چې توبه، ځینې سپین ږیري به نشول پسې رسیدای، هغوی بیوزلان به لا سم ولاړ نه وو چې دی به د دویم رکات رکوع ته ټیټ شو. خو ما به د قوم د جامع جومات په لاسپیکر کې له لېرې د قران تلاوت اوریدلو، یو ماسخوتن مې له تره ځخه چې د وړو تراوو په لوري روان وو پوښتلي وو: دا تلاوت خو تر نیمې شپې نه خلاصیږي، دا ولې؟

ده راته ویلي وو: دا غټې تراوې دي!

ما غوښتل یو ځل په غټو تراوو کې هم ودریږم او له لېرې راتلونکي د تلاوت کوونکي خوږ غږ له نېږدې واورم.

نن ماښام خوښ وم، ځکه زه به په غټو تراوو کې دریدلی او ان تر نیمې شپې به مې د قران ښایسته تلاوت اوریدلی.

قاري صاحب الله أکبر وویل او موږ هم ژر ژر لاسونه غوږونو ته واچول، ښایسته تلاوت پیل شو، جومات له سره تر بره ډک و، د قراني کلماتو زیر او بم د جومات په لر او بر کې خوریدل او ما خوند اخیستلو.

تلاوت ډېر اوږد شوی و، پښې مې ورو ورو سستې شوې، په یوه او بله شوم، تندی مې خولې کېدلو او وار په وار مې په ورغوي پاکولو، نا اشنا منګولې مې بیا پر ستوني ټینګیدلې، ډېرې بې شرمه وې ان د خدای له کلام ځخه یې هم سترګې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرمېدې، د جومات سپينو روښانه گروپونو مې سترگې برېښولې وې. فکر مې کاوه چې ړنگېږم...

له قاري سره دې خدای ښه وکړي الله أکبر يې وويل. رکوع ته ښکته شوو. خمکه راباندې وڅرخېدله. په سجده کې مې ورو ورو احساس کړه چې نا اشنا منگولې مې له ستوني لېرې کيږي، خو دوهم رکات هم همدومره اوږد پاتې و. قاري صاحب بيا د مريو په تارونو د قران مرۍ پېيلې، دا هار چې سر ته رسېدلی نو زما د زړه تنکي تارونه به ورسره شليدلي وای، نا اشنا منگولو مې بې دربغه مرۍ خپه کولې، ښه پوهېدلم چې رنگ مې ورو ورو زېړيږي، په پښو کې مې سبک نه و پاتې، زړه مې بيا هم د ترهيدلې مرغۍ غوندې د سينې له پنجرې سره وزرونه جنگول.

شرمېدلم او نه مې غوښتل چې د لمونځ کوونکو د کتارونو مخکې دې پړمخې راړنگ شم. خلکو خدای ته د عاجزۍ ټيټ سرونه نيولي وو او آرام ولاړ وو. ما مخ راوگرځاوه. لاسونو ته مې غيبي څواک راغی، صفونه مې څېرې کړل. پښې مې رېږديدلې او تېريدلی شاته ووتلم. ما وې چې گويا زړه مې تر خولې راووت. په زوره زوره مې سا اخيستله. د جومات د دروازې پر چوکاټ مې لاسونه تکيه کړل. لږه شيبه کېناستلم. داسې لکه په غشو ټپي غازي چې بې دمه سوټ بوټ کيني، په پښو کې مې لږه دمه راوغورېدله. بېرته پورته شوم او په لړزېدلو گامونو د کور په لور روان شوم. د جومات د دروازې د سر له روښانه گروپ څخه ورو ورو لېرې کېدلم. کوڅه تياره وه او هيڅ موټر هم نه ښکارېدلو. د تلاوت غږ هم تېېدلو او زه په پوړيو پورته ختلم.

*****

د هغې ورځې سهار يو څه زړه وړونکی و. بيگانی باران وريدلی و او کابل زموږ د پرخه وهلي کلي په څېر ښکارېدلو؛ په کلي کې به چې سهار مهال زموږ د کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه سپین ږیري چې مور تولو بابا باله، په شنه خره کې اذان کاوه نو زما د غوږونو پردې به یې مهتزې کړې، سترګې به یې وزنګولې، سوړ او خوږ نم به مې سپېږمو حس کړ، بانه به مې چې نیمکښ کړل نو د ستورو سپینې شغلې به دومره اوږدې شوې وې چې زما پر مخ به یې پستې ګوتې ایښې وې، خو چې کله به مې پوره سترګې پرانیستلې نو د سترګو په رپ کې به بېرته تر اسمانه وتښتیدلې. اسمان ډېر بختور و، دومره ډېر ځلانده غمي به یې هره شپه په خپله لمن کې تیت کړل، ما به چې کتل نو لویشت تش ځای به هم پکې نه و، که کله به مې غوښتل چې لویشت ځای پکې پیدا کړم نو لویشت به مې اسمان ته برابره کړه خو نیم اسمان به یې ونیولو، د حیرانتیا خبره وه او زه به وازه خوله پاتې شوم، آه ماشومتوبه!

سهار مهال به چې زموږ په جومات کې بابا اذان وکړ او یوازې همده به لمونځ پکې کاوه، نور زیاتره کلیوال به لمرخاته ته نېږدې له خوبه پورته کېدل، ژر ژر به یې اودسونه وکړل او د چرګانو د تونګو وهلو غوندې لمنځونه به یې کول.

زه به په کټ کې راکښاستم او چې په برستن به مې لاس ووهلو نو لمده به وه، زما مخ به هم نمجن و، مخامخ به زموږ په کور کې د زردالانو، مڼو او الوچو ونې همداسې ویدې وې او تورې به ښکارېدلې، خدای شته کله کله به مې به تیاره کې وېره ترې کېدله ځکه له ځانه به یې رنګارنګ ویروونکې څېرې راته انځورولې او زما زړه به وبوګنیدلو، ان د هغوی د کور د ونو سرونه به هم زموږ له کوره ښکارېدل، وېرولم به یې، هغو به راته د ویروونکي دېو څېره انځوروله، د ونو څومره خوندوره لوبه وه! دوی به ویدې وې خو بیا به یې هم زما له ماشوم احساس سره لوبې کولې، زه ښه پوهېدلم چې دوی ته هم اسمان تولة شپه اوبه ورشیندلې دي او ساړه یې شوي دي ځکه کله به چې رڼا شوه او زه به ورغلم نو له پاڼو به بې پرخه څڅیدله، خو ونو به خپل سرونه زما په پښو پورې مښل او پلاستیکي چپړکې به مې ښویې شوې چې دا به زما نه خوښیدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیگا اوږده شپه تېره شوې وه، بیا هم سهار ته نېږدې ویده شوی وم او د لمرخاته ننداره هم راځخه تېره شوې وه. پلار مې واسکټ اغوستی و او زما په تمه و چې سهارنی وخورم او روغتون ته مې بوزي. عجیبه وه، په دومره غټ ځان به مې چې مور او یا پلار تر څنګ نه وو نو له رمې د پاتې شوي ترهیدلي سپين ورې په څېر به وم. ان له خپل سیوري هم وېرېدلم، خو چې دوی به مې تر څنګ وو نو زړه به مې ډاډه و او په مزه مزه به درزېدلو. تل مې دعا کوله چې خدای تعالی جل جلاله دې دوی زما له سره نه کموي. له پلار سره به چې بیرون ووتلم نو هر ګام به مې ترانې غږولې. روغتون د غره په ډډه کې و. پخوا مې اوریدلي وو چې په کابل کې د علي آباد په نوم د لیونیانو د ساتلو لپاره روغتون شته. ما به وې چې لیونیان هم ښه بېغمه دي، له دنیا او مافیها څخه ناخبره په خوندونو کې ډوب ژوند يې دی، د شاعر هغه مسره به راپه زړه کېدله چې وایي: خپل ځان لیونی کړه چې دې نور خلک غمخور شي!

زه څه پوهېدلم چې د لیوني دنیا له خومره توپانونو ډکه وي، د لیوني خیالونه هومره سرګردانه وي لکه څومره چې هغه په کوڅو او سړکونو کې سرګردانه ګرځي.. زموږ د کلي یوه لیوني به ما ته ویل: ته ډېر ښه سړی یې، ته مې نه په عذابوې! دا نور ډېرې خبرې کوي، نارې وهي، راپورې خاندي، ته راته ووایه زه به ښه شم؟

ما به ورته وې: ته خو اوس هم ښه یې، نور هم ښه کیږې!

هغه مهال زه رښتیا هم هوښیار وم چې یوه لیوني ته مې داسې ویلي وو.

زما پر لیونیانو لا هم زړه سوځیدلو، نه پوهیدم چې زه لیونی شوی وم که څه بلا؟ خو ډاکټرانو تر اوسه نه وو راته ویلي چې لیونی یې، زما پلار هم راته ویلي وو چې روغ یې، یوازې ارام دې تللی دی! پلار مې ډېر هوښیار و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غره په ډډه کې روغتون ته ولاړو، زه هغه وخت نه پوهېدلم چې دا هماغه د علي آباد روغتون دی کوم چې لیونیان پکې ساتل کېدل خو دا ټول کندوالي و، ویل کېدل چې دلته مستو لیونیانو جګړې کړې وې او روغتون یې وران کړی و نو اوس ټول لیونیان پر سړکونو سرګردان ګرځېدل، هغه ورځ ما پوښتنه کړې وه، په دې روغتون کې څه شی پېښ شوي وو؟

یو چا راته ویلي وو: ان دلته خو تنه ډاکټران هم وژل شوي وو...

خو هغه دوې کوټې او کوچنی انګړ نوې ابادي چې دلته شوې وه لا هم ډاکټران پکې کېناستل او لیونیان یې کتل، هغه ورځ مې هلته کوم داسې لیونی ونه لیدلو چې یا کریږې وکړي، یا یې جامې خیرنې وي او یا هم په زنځیرونو تړلی وي، خو هغه سپین ږیری مې لا هم په یاد دی چې په خمکه کرخت پروت و او نه شو خوځېدلی، درې زامن یې وارخطا پر چاپېر ناست وو او د نوبت په تمه وو. مور هم په نوبت ناست وو، پلار او ورور هم راسره وو، دومره مزه یې کوله لکه چې ټوله دنیا راسره وي، په هغه ورځ پوه شوم چې زما د ترهیدلې هوسۍ غټو سترګو او سرو باړخوګانو زه په ځان اخته کړی وم، داسې چې کله کله به د درد څړیکو زما په تصور کې د هغې تصویر تت کړ، هغه ورځ په زړه کې ګیله من شوم ما وې چې د هغې مینې د لیونیانو تر کاله راورسولم، که څه هم هغه لیونۍ نه وه خو بیا یې هم په لټه تر دې ځایه رارسېدلی وم، فکر کوم اشتباه مې وکړه، ښښنه غواړم! هغه رښتیا هم لیونۍ وه، هغه سارانۍ وه ځکه خو ما ترهیدلې هوسۍ بلله خو دا ادرس رښتیا هم غلط و چې زه یې په لټه کې دلته رارسېدلی وم.

زمونږ نوبت هم رارسېدلی و، ډاکټر چې سپینه چپنه یې اغوستې وه، ډبل او خندان ځوان و زما زړه مخ ته یې وکتل، خو افسوس چې هغه شاعر نه و، زما په وریځو یې ګوته کېښوده او پورته یې کش کړه، یوه سترګه مې ټېغه شوه، بیا یې د سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاندې گوته راته کيښوده، لاندې يې کش کړه او بيا مې هم سترګه ټپغه شوه، ويې
ويل: ژبه وباسه!
ما ويل: آآآآآآآآآآ
په ټېر څړيدونکی څيز چې خلک يې دوربين بولي پورتنۍ دوه خواوې يې په
خپلو غوږونو کې ننباسلې او وروستی ګرده خوا يې زما په ټټر کېښوده، زړه مې
درب درب کول، بيا يې وويل: ملا راواړوه!
يو ځل بيا يې دوربين په ملا راته کيښود، ويې ويل: ژوره سا اخله!
ما هم سينه ښه وپړسوله او بېرته مې خوشې کړه، فکر کوم هوا مې په سينه کې اور
لا ژبغړاند کړ، دا ځل يې تاو زما تر خولې نه راوتلو، خو په دې ښه ډاډه وم چې
ډاکټر يې دلمبو شور اوريدلی و، په دې هم پوهېدلم چې دی يې په دوا نه
پوهيږي ځکه ما ليدل چې خپله يې وسې يې پر کاغذ باندې د څو پاکټه ګوليو
په ليکلو کې پټوله.
پلار مې پر ډاکټر باور کړی و او دا اميد يې په سترګو کې له ورايه ځلېدلو چې له
دې څو پاکټه ګوليو سره به ښه شم، ډاکټر هم راته ويلي وو: ښه کېږې!
له کتنځي راووتلو، ځمکه لمده وه خو ختې مو پر څپليو پورې ځکه نه وې نښتې
چې ځمکه ختې نه وه، يو ليونی چې ډاکټر هغې ته هم زما په څېر په کاغذ باندې
ليکل کړي وو او په لاس کې ورسره و ګوښی تشی روان و، ګامونه يې هم تېريدلي
وو، په لنډه ږيره کې يې له تورو سپين ويښته ډېر و، ډنګر سړی و، زه پوه شوم
چې د ده پلار مړ دی او مور يې هم نشته ځکه خو يې تکيې روان و، ما ته يې
وويل: لاس مې ونيسه!
ما غوښتل لاس يې ونيسم خو زما لاس هم بل چا نيولی و، بيا هم يو چا پناه راوړې
وه خو زما محل بيا هم ړنګ و او د هيچا د پناه وړ نه و، ليوني ويل: زما کور به

(c) ketabton.com: The Digital Library

دارالامان کې دی! یوه د ټکسي والا ته یې غږ کړ: زما کور په دارالامان کې دی ما هلته بوځه!

د ټکسي موټروان یوازې په بې رحمه سترګو ورته وکتل او ترې تېر شو، زه له اوله پوهېدلم چې د موټروانانو عادتونه خراب شوي دي، خو دا سړی لا په دې نه و پوهیدلی، ښايي چې کله دی روغ و هغه مهال د موټروانانو عادتونه هم ښه وي نو ځکه یې نن باور پرې کړی و، دا سړی مې هماغه څو شپې لیدلی و خو بیا مې په شپه کې د نیلي سترګې نجلۍ د پلونو په څېر ونه لیدلو.

*****

انسانان ډېر ژر تېر ایستل کیږي، دوی تر ټولو زیات ځانونه تېرباسي ځکه چې ډېر ظاهر بین دي، په تاریخ کې ډېر کم انسانان پیدا شوي دي چې عمیق بصیرت لري او نظر یې باطن ته هم لاره پیدا کوي. څو پېړۍ پخوا باطنیانو هم هسې د باطنیت دعوه کوله خو دوی تر ټولو ډېر ظاهر بین وو او هیڅکله یې هم د متونو ریښتیني باطني ماناوې نه دي پیدا کړي، صوفیان هم رموز کاروي او فکر کوي چې باطن ته یې بصیرت رسیږي خو دوی هم ځانونه تېرباسي، د یار د ښایستو سترګو پر ځای د نرګس کلمه ویل نشي کولی انسان له ظاهر بینۍ څخه خلاص کړي، خو که نرګس ته ووایو چې لږ لږ د یار سترګو ته ورته دی نو بیا ښايي د عمیق بصیرت په لوري یو یو ګام واخیستل شي...

سپین ږیري په ځانګړي ډول فکر کوي چې ډېر هوښیار دي، د پخوانیو تجربو په اړه غړېږي او کله چې کوم نصیحت کوي نو د ږیرې په وینښتانو کې هم ګوتې وهي، کله چې څوک څو سجدې پوروړی شوی وي او په جومات کې یې د ماښام له لمانځه وروسته ېرته پور پرې کوي نو سپین ږیري وايي: دا ډېر ښه ځوان دی، بزرګ دی، د خدای دوست دی، ته ورته وګوره داسې نفلونه کوي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

نړۍ خو همدې ظاهر بینو ړنګه کړه، هغه ورځ یې زما د ماشومتوب ملګرې ویشتلې و، یوه تن چې برګه دریشي یې اغوستې او تور ټوپک یې تر غاړې و راته ویلي وو: د دوو دنګو غرو پر سرونو دوو ډلو انسانانو له تورو تېرو مورچې جوړې کړې وې، دوی زموږ په لور ډزې کولې او موږ د دوی په لور خو هغه زموږ ملګرې و!

یوه سوې مرمۍ راغلې وه او د دوو سترګو تر منځ په تندي یې لګېدلې وه، د کوپړۍ تر شا یې وتلې وه او ماغزه یې ورته شیندلي وو، پر شا لویدلې و نو ځکه یې ډېرې وینې د کوپړۍ له شا څخه تللې وې خو تندی یې هم په څو څاڅکو وینو ککړ و.

د برګې دریشي او تور ټوپک خاوند ویل: دوی ډېر ظالمان وو، پر موږ یې درنې مرمۍ ورولې!

زه هغه وخت پوهیدلی وم چې د غرونو په سر په مورچو کې ناستې دواړه ډلې ظاهربینې وې، دوی د خپلو ظاهري افکارو د لمانځنې په دود په ټوپکو سوې ډزې کولې، خدایزده دوی به پوهیدل او کنه خو زما ملګرې چې په کوچنۍ زړه مرمۍ لګیدلې و نو فکر یې هم له منځه تللی و، داسې ښکارېدلو لکه چې ویده وي، ظاهرا دی هم ارام ښکارېدلو، زه کله هم تندي ته په زړه ګولۍ نه وم لګیدلی نو ځکه مې د هغه احساس نشو درک کولی، لکه څرنګه مې چې پخوا د لیونیانو احساس نه شو درک کولی.

هغه وخت به زما د جورابو پوندې ژر څېرې کېدلې او یا هم ښایي ما ته داسې ښکارېدله ځکه هر کال مې پروسږنۍ جورابې اغوستلې، اوس هم چې د چا د جورابو څېرې پوندې وینم نو هغه وختونه راپه زړه کیږي.

زما د کوچنیوالي ملګرې چې په کلي کې هیڅا هم غېږې نشوې ورسره نیولی، دا ځل یې له ښو دومره سیک ختلی و چې څلورو تنو په اوږو راوړ، دنیا څومره کم

(c) ketabton.com: The Digital Library

عقله شوې ده، هغه يې د لرگي په يوه صندوق کې بندي کړې و، زه پوهېدلم چې د هغه د پښو سبک ختلی دی او نور هيچېرې هم نشي تللی خو خدايزده دوی ولې دومره وېرېدل؟ هغه يې په ۱۰:۳۷دقيقو د کور په وره ننويستلو، مور يې کړيکې کړې او ويل يې: زويه شهادت دې مبارک شه!

خويندو يې ساندې ويلې او له دې سره د کلي ټولو ښځو هم کريږې او نارې جوړې کړې، دې کريږو يې په سرونو کې دومره زوروور توپانونه جوړ کړي وو چې د سترگو له سمندرونو څخه يې څپې د ټولو د ښو له غاړو را اوښتلې او د باڼخوگانو پر زېړو او سرو غونډيو ختلې.

د ژړا سيالي پيل شوې وه، لکه برگ اتڼ د کلي څوانان هم پرې ورگډ شوي وو او د ساندو له لمبو يې د اسمان وريځې تښتيدلې.

زه ردې سترگې حيران ولاړ وم، زما د ماشومتوب ملگری به له نن ورځې وروسته نور هيچا هم په کلي کې نه وای ليدلی، د شور او زوږ په دې لالهانده ميدان کې لا وختي نا اشنا منگولې زما د زړه تر کوډلې رارسېدلې وې، شېبه په شېبه يې په نازک زړه زور راته کاوه، په سر کې مې اورنی توپان را الوتی و، که هغه مهال کوم نجومي زما تر څنگ ولاړ وای نو زما په حال به نه وای پوهيدلی، کيدای شي چې هغې هم بغارې وهلای، خو که چېرې هلته کوم شاعر ولاړ وای نو اعتراف به يې کړی وای چې زما په سر کې الوتی توپان هلته د کريږو وهونکو ټولو خلکو څخه ويروونکی و، شاعران هم تل مبالغه کوي نو ځکه خو ما هم له شاعر سره دا خبره نه منله ځکه چې هغه ورځ زما د ماشومتوب د ملگري د مور په سر کې الوتی توپان له ما څخه هم ويروونکی او ويجاړوونکی و.

هغه صندوق چې زما د ماشومتوب ملگری يې پکې بندي کړی و په درې رنگه بيرغ پوښلی و، په سر يې وربانديې توره پرده غوړولې وه چې د کعبې د پردې په څېر يې د قران آيتونه پرې ليکلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په سر کې د الوتي توپان اورنیو څېو غوښتل چې زما لاندني بانه وسوځوي، د کنګل غوندې ویلې شي، اوبه شي او د بارخوګانو په خړو غونډیو مې وخیږي خو زما د شومو سترګو بندونه دومره پاخه شوي وو چې د هیڅ توپان او سیلاو څپې پرې نشوې را اوښتی. حیرانوونکې وه، نن چې باید ما ژړلي وای نه مې شول ژړلی، نا اشنا منګولې مې دومره پر زړه تینګې شوې وې چې ویې لړزولم او شا ته مې دوه درې ګامه واخیستل نو څکه خو د شا پر تخته نسکور هم نشوم...

هغه ورځ زه پوهېدلم چې زما د ماشومتوب د ملګرې د کور له نیلي دروازې سره ولاړې د مرګ ملایکې پر ما زړه سوځیدلی و، زه پوهېدلم چې هغې نا اشنا ظالمې منګولې لیدلې وې چې زما پر زړه یې زور کاوه، هغې زما دا حال هم لیدلی و چې نېږدې وه د زړه وینې په خوله واچوم خو د سترګو اوښکې مې زما د ماشومتوب ملګرې په څېر د نا اشنا لرګیو په صندوق کې بندې وې.

د ماتم په هغه څنګل کې زما ترهیدلې هوسۍ هم هیڅ نه لیدل کېدله. ښايي د هغې په لیدلو د نا اشنا ظالمو منګولو زمری وېرېدلی وای، لړزیدلی وای او شاته یې دوه درې ګامه اخیستي وای.

هغه ورځ زه هدیرې ته تللی وم، له ختیځه را الوتي باد یې جنډې په زوره زوره لړزولې، یا یې هم ښایي خپل نوي مېلمه ته محفل جوړ کړی و او په میدان کې یې له یوې بلې سره د نڅا سیالي کوله، زما د کوچنیوالي ملګری یې په هماغه صندوق کې بندي په مړیستانه کې کېښود، د برګو دریشیو خاوندانو چې دی یې په هماغه صندوق کې راوړی و ښایي فکر کاوه چې نور به هغه هیڅکله هم له هغه صندوق څخه راونه وځي خو زه پوهېدلم چې نن شپه به ملایکې زرین تبرونه راوړي او هغه صندوق به مات کړي، سپینې حورې به راشي او د سرو شرابو جام به زما د ملګرې پر شونډو کېږدي، دی به یې غړک غړک وڅښي او د سر له شاتني پرهر څخه به یې ونه وځي، د کلي ځوانانو چټک چټک ببلونه جګ نیږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کول او چغ چغ غږونه یې ختل، مړیستانه ته درنې خاورې تویېدلې خو هغو خاورو چې نه یې غوښتل په مړیستانه کې بندې شي د باد غېږې ته یې ځانونه ورکول او هغې هم د کعبې په لورې تښتولې.

زه داسې ولاړ وم لکه د هدیرې د جنډو لکړه خو په سر مې هیڅ جنډه هم نه وه، له ختیځه را الوتي باد زه نشوم خوځولی، ځینو کسانو راته په حیرانۍ کتل، ما د هغو ځوانانو خړ مخونه لیدل چې د مړیستانه تښتیدونکې خاورې پرې نښتې وې، زما په سر کې د الوتي توپان اورنۍ ځپې اوبه شوې وې، د بنو له دېوالونو سره جنګیدلې خو په سینه کې یې د نه لورې ته لاره کړې وه.

خلک تللي وو، زه ولاړ وم او زما د ماشومتوب د ملګري ورور چې په ډنګر مخ کې یې هډوکي له ورایه ښکارېدل د هغه پر مړیستانه نیلي جنډه ولګوله، جنډې د غرنۍ کوترې غوندې وزرونه خلاص کړل، رپ رپ غاړه یې پیل کړه، او کوښښ یې کاوه چې د کعبې په لورې ولاړه شي خو لکه په لومه کې نښتې مرغۍ یې پښې په لکړه پورې ګنډل شوې وې.

هغه ورځ زما پام شو چې نور نشم ژړلی، د ژړا پانګه مې تمامه شوې وه او دا ځل زه له اوښکو بېوزله شوی وم چې بیا مې تر ننه ونه شول ژړلی، زه د داسې چا په لټه کې یم چې څو اوښکې په پور راکړي.

*****

کلي ته به تللم خو په سترګو کې مې دومره قوت نه و پاتې چې زما د ترهیدلې غټې سترګې هوسی مخ ته وګورم، د هغوی کور ته ورشم او د لمرخاته وروسته نقل پر مهال نیمکښې سترګې ورپورته کړم، چې کله سلام اړوي نو سترګې یې زما په سترګو ولګیږي، داسې ښکارېدله چې زما ظاهري سترګې وژل شوي دي او د زړه سترګې مې پرانیستل کیږي، په کابل کې هم نور لمر نه راباندې غوسه کېدلو او چې کله به هم د سهار ۱۰:۳۷ دقیقې وې نو په ډېره مهربانۍ به راباندې ځلېدلو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو نورو خلکو به شکایت کاوه چې د کابل لمر ظالم دی ځکه ورانګې یې د سرې په سر نېغې ننوځي، چاپېریال پوهانو به وخت ناوخت رسنیزې غونډې جوړولې او اعلانونه به یې کول چې د کابل لمر ځکه ظالم دی چې په ښار کې د خلکو تراکم زیات شوی دی، د کلونو زاړه موټر پکې چلیږي چې لوګي یې هوا ته پورته کیږي او د هوا دفاعي طبقه یې خرابه کړې ده!

ما په دوی باندې باور ځکه نه کاوه چې د ظهیر الدین محمد بابر شاه خبره مې په یاد وه چې ویلې یې وو: په کابل کې له بړستنې پرته خوب نه کیږي، کابل د دنیا پر مخ له هر ځایه ښایسته دی، زه به یې هیڅکله هم خپلو زامنو ته ورنکړم!...

ده رښتیا ویلي وو ځکه ما کله هم په کابل کې له بړستنې پرته خوب نشو کولی، خو له بابر سره زما یو توپیر دا و چې ما په بړستن کې هم د هغه په څېر خوب نشو کولی!

زه به کله کله پر کابل د دې مئېن پاچا مړیستانه ته ورتلم، داسې مې احساسوله چې د هغه د ظالمو هډوکو د سینې په قفس کې یې زړه د کابل خاورې لا هم ژوندی ساتلی دی، درزیږي او له سکون ښونکې طبیعت څخه یې خوند اخلي، زه هم پر کابل مئېن وم خو کابل زما سکون وړی و، زه داسې وم لکه د مور په غیږه کې چې ماشوم ناروغ شي، ما احساسوله چې کابل راته د مور غونډې خپه دی او تل غواړي چې پخپله غیږه کې سکون راکړي، خو زما سکون د ترهېدلې هوسۍ په ښکرو کې و او کوم شی چې د ترهېدلې هوسۍ ښکرو ته په ګوتو ورشي نو د هغې ترلاسه کول یوه نه حل کیدونکې معما شي.

ما دا ټولې خبرې له دې مړه شاعر پاچا سره کولې کوم چې له شرابو یې توبه ویستلې وه خو د اپینو غوټې به یې خوړلې، ما د هغه احساس ښه درک کولی شو چې کله به یې اپین خوړلي وو او مازدیګر مهال به یې د هند په اګره کې په کښتۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې چکر واهه او د هغه ځای نمجن طبیعت به یې ننداره کاوه، څکه د اپینو غوټیو به د هغه د سر د کاسې سترګې ړندې او باطني سترګې به یې ورته خلاصې کړې.
زه د زاهدانو غوندې وم، هیڅکله مې هم شراب نه وو څښلي خو ما د داسې اپینو غوټې خوړلې وې چې تینګې مې په زړه پورې نښتې وې، زما د سر په کاسه کې سترګې یې ورو ورو ړندې کړې وې، لکه څرنګه چې د سپین ږیرو سترګې ورو ورو ړندیږي خو زما د باطن سترګې یې دومره په زور پرانیستلې وې چې ان د خپل تصور تصویرونه یې هم ښه روښانه لیدل، ما به چې ځان ته په هغو سترګو کتل نو خدایږو کله کله به مې له ځانه څکه وېره وشوه چې نور زه هغه پخوانی زه نه وم، زه ډېر بدل شوی وم، زما رنګ لا زیړ شوی و، لا نری شوی وم، زما لاسونه او خبرې لړزېدل، زما د شعرونو فریادونه بل ډول شوي وو، ان زما لیکل هم بدل شوي وو، هر څه ورځ تر بلې په بله اوښتل، ورځ تر بلې مې ظاهري دنیا د باطن له سترګو پناه کېدله، د تصور دنیا ته ورننوتلم چې ښایي د حقیقي دنیا په لوري یو پل و، لکه څرنګه چې صوفیان داسې خبرې کوي، خو زما هغه وخت تصوف نه و زده، هر څه بدلیدل خو ما خپل دین او مذهب ساتلی و، په سجده کې لا هم هماغه پخوانی خوند پروت و.
کله به چې ما د مسیحیانو د ارواوو او یا وینو څښونکو موجوداتو فلمونه لیدل نو چې هلته به یو ښایسته ځوان په اروایي بلا او یا هم وینې څښونکي موجود بدل شو، زما به پام شو چې زه هم په یوه بل څه بدلیدونکی یم، یا به داسې شم چې د غرونو او درو به شم او یا به داسې شم چې د خلکو وینې به وڅښم! خو چې دا وروستی فکر به مې سر ته راغی نو له خدایه به مې پناه وغوښته، ما ته د خلکو وینو له څښلو څخه دا په ځلونو غوره وه چې د غرونو لیونی او د سارا سارانی شم، ببر سر شم او درویشی شم، عجیبه ده هغه وخت زما طبیعت د تصوف په لوري ډېر تمایل کړی و، که هغه وخت زه پر تصوف پوهیدلی نو ښایي ما د چوپتیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې شرنګيدلی صوفي مکتب رامنځته کړی وای چې د نړۍ ليونيان به ورته رامات وای... خو ما خپل مذهب ساتلی و.
زه له کوچنيوالي همداسې يم: هوايي!
هغه وخت به مې چې کله د مارانو لپاره د هندي موسيقۍ سندرې اوريدلې نو فکر به مې کاوه چې زه به هم په مار بدل شم، له سترګو به مې اور وريږي او له خولې به مې فشش فششش غږ خيږي.
اوس زه چوپ وم، داسې په خيالونو کې ډوبيدم لکه بودا، د هغه په څېر له خپل ژونده بېزاره کېدلم، ما غوښتل د ژوند حقيقت پيدا کړم خو زه نه د کومې ونې لاندې کېناستلی وم او نه هم د کوم سيند پر غاړه تر څو د حقيقت پرښته راته ظاهره شي او په يوه شپه کې هر څه راته ووايي. ما خپل دين او مذهب ساتلی و، زه پوهېدلم چې په همدې کې حقيقت راته بيان شوی دی خو د دې حقيقت سپړلو ښايي د بودا غوندې ذهن غوښتلو، پر دې حقيقت د پوهيدلو لپاره مې بايد ظاهري سترګې رښتيا هم ړندې شوې وای او د زړه سترګې مې پرانيستل شوې وای، ښايي زه اوس د حيقيقت پېژندلو ته نېږدې شوی وم، خو د زړه پر سترګو له ليد سره داسې نابلده وم لکه ماشوم چې د لومړي ځل لپاره ګامونه اخلي، تلولی شي، ولويږي او بېرته په خواريو د راپورته کېدلو کوښښ کوي.
پخوانی ژوند او يادونه اوس راته د يوه خوب په څېر تصوير کېدل، داسې چې د پخوانيو دوستانو څېرې مې سمې نه په ياديدلې، ان د کلي د جومات تصوير مې هم په ذهن کې داسې تت شوی و لکه خوک چې په خوب کې پيغمبر او يا پرښته ويني نو سهار چې راپورته شي د هغه تصوير يې سم نه په يادېږي. تر دې چې په کلي کې د ښوونځي د دوستانو نومونه هم راځخه هېر وو، داسې راته ښکارېدله لکه چې زما پخوانی ژوند سلګونه کلونه پخوا تېر شوی وي، داسې ښکارېدله چې زه نهه دباندې درې سوه کلونه ويده شوی وم، زه د کهف د صحابه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو ملګری شوی وم خو توپیر مو دومره و چې نهه دباندې درې سوه کلونه د دوی سترګې پټې وې او بیا یې هم هر څه په یاد وو خو زه په غړیدلو سترګو په یوه ورځ کې کلونه کلونه ویده شوی وم او د هر کال ویدېدلو په بدل کې مې پخوانې ارزښتمن یادونه هېرېدل.

زما ظاهري سترګې چې ړندې شوې وې نو د زړه سترګې مې شرمیدونکې وې، داسې لکه دوې ښشتنې پېغلې چې له کوره دباندې راووځي، زیارت ته روانې شي او پر مخونو یې پردې خورې وي، همداسې زما د زړه سترګو هم پر څان نرۍ پرده خوره کړې وه څکه خو راته دنیا له یوې نرۍ پردې دباندې ښکارېدله، د ماشومتوب په څېر مې هر څه روښانه نه لیدل، ان د مور څېره مې هم له یوې نرۍ پردې دباندې لیدله، کټ مټ لکه په خوب کې د پرېښتې په څېر خو له هغې یو څه روښانه.

په مني کې به چې کله د ونو وچې او زېړې پاڼې په پارکونو کې رالویدلې وې او ما به په بوټانو وهلې نو د شغ شغ او خرپ خرپ غږ یې ما ښه اوریدلی شو خو د هغوی شاوخوا ته شیندل مې هم له نرۍ پردې دباندې لیدل، داسې لکه ماشومان چې د غوړېدلو ګلانو له سرونو د زېړو پتنګانو سیل پسې واخلي او یوه د نیلي جامو پېغله یې د کړکۍ له نرۍ پردې ننداره کوي.

په خیالونو کې مې د تصویرونو په البومونو خاورې پنډې شوې وې خو یوازې یو تصویر چې ما به تل ورته کتل همداسې تازه پاتې و، ان مروړل شوی هم نه و، هسې هم د خیال کمال همدا وي چې تصویرونه نه مروړي.

زه له ظاهري دنیا دومره لېرې شوی وم چې که چا به راسره جګړه کوله نو چوپ به وم، بیا به ولاړم، خانته به کېناستم او په خیال کې به مې له هغه شخص سره جګړه وکړه، دومره خبرې او ملامتیا به مې پرې وویله چې ایله به مې زړه سوړ شو، وښکې به مې وغوړېدل او د بریا احساس به مې وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ترهیدلې هوسۍ داسې چم راباندې کړی و چې د چم ګاونډ له ښې ښادۍ یې ویستلی وم.
په کوچنیوالي کې مې یوه لنډۍ اوریدلې وه چې د وروستۍ مسرې وروستۍ برخه یې داسې ده: سودایي به شې مئینه! هغه وخت ما فکر کاوه چې دا به هغه سوداګر ښيي کوم چې کلي ته راځي او سودا یې په شا اړولې وي خو زه اوس د سودایي په مانا پوهیدلی وم، ځکه ما احساس کړې وه چې سودایي شوی یم.

*****

هر کال به چې څومره د منې په ونو خپلې پاڼې زېړیدلې تر هغې زیات به زما رنګ زېړ شوی و، د زېړې ښکلا په مریدۍ کې دومره ډوب شوی وم چې د ژمي د سهار د ۱۰:۳۷دقیقو له لمر او د اوړي د مازدیګر د شپېړو بجو له لمر څخه هم زیات زېړ وم، دومره زېړ شوی وم چې پر زېړ لمر مئین شفق هم نېږدې نه راتللو. هغه منې چې لا نور هم زېړ او زېبښلی شوم نو ان زېړو ګلونو هم نشول کولی چې له خپل ډنډوغرو سرونه راهسک کړي او خپله زېړه ښکلا تماشې ته وړاندې کړي، په بازار کې به پیغلو یوې بلې ته ویل:هغه ته وګوره! تک زېړ! په جومات کې به سپین ږیرو ویل: د ده زېړی دی!
کله چې دا خبرې د کلي هغو ماشومانو چې تازه یې لمنځونه نیولي وو او په جومات کې به په ملا پسې ښکته پورته غورځېدل زما د مور تر غوږونو ورسولې نو په اندېښنه لاس تر زنې شوه، یو چا ورته وویل چې د اندرابۍ په کوڅه کې یو پاړوګر د زېړي دم کوي، په سبا یې هلته بوتلم. د پاړوګر یوه سترګه تکه سپینه اوښتې وه، پخپل زاړه، ختین او په لوګو تور دوکان کې ناست و. پاس یې په رپونو د چمبو غوندې شیان اینبي وو، د نصواري جامو یوه کوچنۍ هلک چې خپل لستوڼی یې په پوزه راکش کړ ویې ویل: په دې کې یې پخوا ماران ساتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په یوه سترګه ړانده پاړوګر په کوچنۍ نکلي کاسه کې له زاړه منګي د شړشمو تېل راوایستل، تر څنګ له انبار شوو شنو وښو یې لږ څه راواخیستل. نکلي کاسه یې زما سپېړمو ته نېږدې ونیوله او واښه یې پکې تاو راتاو کړل. د تېلو سوړ بوی وخوت او د شنو وښو بوی ورسره ګډ شو، بې خونده و.

پاړوګر راته ناپوهه وایسیدلو، ان خپل ماران هم ترې تښتیدلي وو. هلته هر څه بدرنګ وو خو یوازې دوه شیان ښایسته وو؛ د قران هغه ټکي چې پاړوګر په وار وار ویل او زما تر څنګ ناسته اندېښمنه مور.

د کابل د سیند تر څنګ چې یوازې د یوې ویالي اوبه پکې بهیدلې او شاخوا یې دنګ واښه ولاړ وو د زېړ جومات منارې تر اسمانه دنګې وې. د هغې تر څنګ د نیلي زیارت مخې ته په شمار لس یوولس مکرجن ملنګان ناست وو چې غټې غټې تسبې یې غاړو ته اچولې وې او په سترګو کې یې سلایي دومره کش کړي وو چې تر کونجونو یې د رانجو لکی وتلې وې.

د غره په ډډه کې د ختلي دېوال په سرونو کوچني کوچني سرې ښکارېدل چې اخوا دیخوا ګرځېدل. کله چې د ګونګټ غوندې په تور موټر کې سپاره شوو نو کلینډر یې وویل: د دېوال په سر هغه کوچني سرې فراریان دي چې په چاقوګانو یې خلک په پسته خیټه کې وهلي دي او په توپانچو یې خلک ویشتلي دي نو ځکه خو اوس د سپاهیانو له ویرې لاندې نشي راښکته کېدلی. له ګونګټ څخه یوه ښکته کیدونکي سړي ویل: د سپاهیانو په پښو کې دمه نشته. دوی غرونو ته نشي ختلی، د ټوپکو تورې شپېلۍ یې تل سړې وي.

دوه اونۍ وروسته زه پوهېدلم چې د شړشمو له تیلو په ډکه کاسه کې خوځیدونکي واښه زېړ شوي دي خو زما رنګ همداسې زېړ پاتې و. دارو بې اثره شوي وو او د طبیبانو دروغجنې خبرې رسوا شوې وې. له هغې وروسته به هر طبیب خپله خوله او پوزه پټول ځکه چې خلکو ته یې خپل مخونه نشول ښودلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ترهیدلې هوسۍ داسې چم راباندې کړی و چې د چم ګاونډ له ښې ښادۍ بې ویستلی وم.
په کوچنیوالي کې مې یوه لنډۍ اوریدلې وه چې د وروستی مسرې وروستی برخه یې داسې ده: سودایي به شې مئینه! هغه وخت ما فکر کاوه چې دا به هغه سوداګر ښیي کوم چې کلي ته راځي او سودا یې په شا اړولې وي خو زه اوس د سودايي په مانا پوهیدلی وم، ځکه ما احساس کړې وه چې سودايي شوی یم.

*****

هر کال به چې څومره د منې په ونو خپلې پاڼې زېړیدلې تر هغې زیات به زما رنګ زېړ شوی و، د زېړې ښکلا په مریدی کې دومره ډوب شوی وم چې د ژمي د سهار د ۱۰:۳۷دقیقو له لمر او د اوړي د مازدیګر د شپږو بجو له لمر څخه هم زیات زېړ وم، دومره زېړ شوی وم چې پر زېړ لمر مئېن شفق هم نېږدې نه راتللو.
هغه منې چې لا نور هم زېړ او زېښلی شوم نو ان زېړو ګلونو هم نشول کولی چې له خپل ډنډوغرو سرونه راهسک کړي او خپله زېړه ښکلا تماشې ته وړاندې کړي، په بازار کې به پېغلو یوې بلې ته ویل:هغه ته وګوره! تک زېړ! په جومات کې به سپین ږیرو ویل: د ده زېړی دی!
کله چې دا خبرې د کلي هغو ماشومانو چې تازه یې لمنځونه نیولي وو او په جومات کې به په ملا پسې ښکته پورته غورځېدل زما د مور تر غوږونو ورسولې نو په اندېښنه لاس تر زنې شوه، یو چا ورته وویل چې د اندرابۍ په کوځه کې یو پاړوګر د زېړي دم کوي، په سبا یې هلته بوتلم، د پاړوګر یوه سترګه تکه سپینه اوښتې وه، پخپل زاړه، ختین او په لوګو تور دوکان کې ناست و، پاس یې په رپونو د چمبو غوندې شیان ایښي وو، د نصوارې جامو یوه کوچنې هلک چې خپل لستوڼی یې په پوزه راکش کړ ویې ویل: په دې کې یې پخوا ماران ساتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په یوه سترګه ړانده پاړوګر په کوچنۍ نکلي کاسه کې له زاړه منګي د شړشمو تېل راوایستل، تر څنګ له انبار شوو شنو وښو یې لږ څه راواخیستل، نکلي کاسه یې زما سپېړمو ته نېږدې ونیوله او واښه یې پکې تاو راتاو کړل، د تېلو سوړ بوی وخوت او د شنو وښو بوی ورسره ګډ شو، بې خونده و.

پاړوګر راته ناپوهه وایسیدلو، ان خپل ماران هم ترې تښتیدلي وو، هلته هر څه بدرنګ وو خو یوازې دوه شیان ښایسته وو؛ د قران هغه ټکي چې پاړوګر په وار وار ویل او زما تر څنګ ناسته اندېښمنه مور.

د کابل د سیند تر څنګ چې یوازې د یوې ویالې اوبه پکې بهیدلې او شاخوا یې دنګ واښه ولاړ وو د زېړ جومات منارې تر اسمانه دنګې وې، د هغې تر څنګ د نیلي زیارت مخې ته په شمار لس یوولس مکرجن ملنګان ناست وو چې غټې غټې تسبې یې غاړو ته اچولې وې او په سترګو کې یې سلایي دومره کش کړي وو چې تر کونجونو یې د رانجو لکې وتلې وې.

د غره په ډډه کې د ختلي دېوال په سرونو کوچني کوچني سرې ښکارېدل چې اخوا دیخوا ګرځېدل. کله چې د ګونګټ غوندې په تور موټر کې سپاره شوو نو کلینډر یې وویل: د دېوال په سر هغه کوچني سرې فراریان دي چې په چاقوګانو یې خلک په پسته خیټه کې وهلي دي او په توپانچو یې خلک ویشتلي دي نو ځکه خو اوس د سپاهیانو له ویرې لاندې نشي راښکته کېدلی، له ګونګټ څخه یوه ښکته کیدونکي سړي ویل: د سپاهیانو په پښو کې دمه نشته، دوی غرونو ته نشي ختلی، د ټوپکو تورې شپیلۍ یې تل سرې وي.

دوه اونۍ وروسته زه پوهېدلم چې د شړشمو له تیلو په ډکه کاسه کې خوځیدونکي واښه زېړ شوي دي خو زما رنګ همداسې زېړ پاتې و، دارو بې اثره شوي وو او د طبیبانو دروغجنې خبرې رسوا شوې وې، له هغې وروسته به هر طبیب خپله خوله او پوزه پټول ځکه چې خلکو ته یې خپل مخونه نشول ښودلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو خلک لا هم ساده ګان وو او د ډاکټرانو پر هغو کاغذونو یې باور کاوه چې د خپلې بې وسۍ اظهار به یې په خو کرښو کې د دوه دري پاکټه ګولیو او یو شربت په لیکلو کولو، خو زه اوس هوښیار شوی وم، زه په رموزو پوهېدلم او زما د باطن سترګې خلاصې شوې وې، زما ظاهري دوکه کېدونکې نظر چې پر زېږ ښایست دوکه شوی و، د ترهیدلې هوسۍ په ښکرو کې له نظره پناه شوی و، زه نور نه دوکه کېدلم نو ځکه خو طبیبانو هم نشول کولی چې ما دوکه کړي.

زه پوهېدلم چې زما زېړی نه و، خو نه مې شول کولی مور ته مې داسې ووایم، ځکه که هغه زما په اصلي راز خبره شوې وای نو ښایي زړه یې دریدلی وای او که د هغې زړه دریدلی وای نو هماغه دم به زه هم نسکور شوی او دم ختلی وای، ځکه چې هغه مهال به هم کړکۍ تشه وای او هم به د هغې د زړه سترګې پټې شوې وای، ان دومره څوک به هم نه وای چې زما له تندي د مینې توده مچکه واخلي، په سر لاس راته تېر کړي او ووایي: په خدای مې سپارلی یې.

په هغو ورځو کې د خیالاتو دومره زورور هجوم راباندې راغلی و لکه په سپرلي کې د شنو کوترو سیلونه، خو کوم ښکاري نه و چې د ټوپک ډزې یې پرې کړې وای.

پخوا چې زه په کلي کې وم نو کله به چې د ژمي سړو شپو وروستي سلګۍ وهلې او دښتو به د سپرلي ګلونه زېړول ناڅاپه به د غرونو په سرونو داسې واورې وشوې لکه کوم ماته خوړلی لښکر چې خپل وروستي خواک راټول کړي او په پوره زور د شپې پرمهال وروستي شواخون راوړي، دې ناڅاپي حملې به د غره شنې کوترې کلیو او د غنمو پټیو ته راماتې کړې، د سپرلي یخو ځاځکو به د ځمکې تتر نمجن کړی و چې شنې کوترې به پرې ښکته کېدلې او پورته کېدلې، د کلیوالو دوه نلیزو چره دارو ټوپکو به وار په وار خولې اسمانونو ته پورته کولې او ټنګ خرپ به بې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل و. خلکو به ویل چې د شنو کوترو په سیلونو کې پېریان هم سمې ته راښکته کیږي نو ځکه خو به د چره دارو په ډزو یو نیم پیری هم لګېدلو.
یا هم زما د خیالاتو شور او هجوم داسې و لکه د سمندر پر غاړه د ګړنګ په تیاره غار باندې چې ماښام مهال د ماښام ځکالي بیروبار جوړ کړي چې ان د سړي سترګې ورسره تورې شي، د خیالونو دا اوږده لړۍ راته بې مانا ښکارېدله داسې لکه د ګډوډو خوبونو بې مانا لړۍ، هغه وخت زه نه پوهېدلم چې ممکنه ده د خیالاتو په دې توپان کې الماسک هم وي، هغه وخت به مې زیاتره د سترګو کونجونو اوښکې کولې او د سوي احساس به یې کاوه، نه مې شول کولی چې چا ته نبغ وګورم، هسې خو هم ما خپل ظاهري لید له لاسه ورکړی و خو غوښتل مې چې سترګې مې سړې شي، غوښتل مې هغه همت پیدا کړم چې که کلي ته ولاړ شم نو خپلې ترهیدلې هوسۍ ته د لمر خاته له نفل ځخه د سلام ګرځولو پر مهال یو ځل بیا هم وګورم خو ایا دا کار ما کولی شو؟ ایا دا زما له وسه پوره و؟ هغه وخت زه ډېر ځواکمن وم چې ما به هر سهار کولی شول هغې ته وګورم خو اوس به مې بانه تل درانه وو، ما غوښتل چې په ساړه ژمې کې سترګو ته سړې اوبه واچوم، خو ناڅاپه به ظالم نا اشنا مخاطب حاضر شو او وبه یې ویل: داسې مه کوه! هسې نه سترګې دې دومره یخې شي چې د یخ ګاټې ترې جوړ شي. سپین او تور یې سره ګډ شي او کاږه واږه ترکونه پکې وشي. ایا دا ممکنه وه چې له سترګو دې د کنګل ګاټې جوړ شي؟ ما لیدلي وو چې کله به مو په کلي کې د لوی اختر لپاره له کلیوالو سره په شریکه غویي واخیستلو او قرباني به شو نو سر به یې په غټ دېګ کې په اور باندې شو خو چې کله به پوخ شو د غویي سترګې به لا هم رډې رډې ختلې، یوازې به یې پر مخ یوه خړه پرده راغلې وه، خو زه پوهیدم چې زما او د غویي سترګې توپیر لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله خو اوس هم فکر وکړم چې کیدای شي زموږ د ژوند پېښې او یادونه په دښته کې د اوښانو د ورک کاروان په څېر په نامالوم لوري روان وي، ما ته خو دا سوچ راځي، لکه څنگه چې هغه پېښې لا هم زما په خیال کې ژوندۍ دي نو کیدای شي د اسمان په نامالومو منزلونو کې هم همداسې ژوندۍ وي او زما مساپره اروا هماغسې درد گالي. ښایي مور هم د شعرونو غونډې وو چې خپل غمونه مو تل په سر وي او هیڅکله یې هم له سره نه غورځوو خو توپیر یې یوازې دومره دی چې مور د هماغې شپې سره د تل لپاره د اسمان د نامالومو منزلونو په لوري روانیږو. ما فکر کاوه چې زموږ پرون په پرون کې لا هم نن دی. لا یې هم هره شیبه پر خپل ځای ولاړه ده داسې لکه چې نه پناه کیدونکې وي خو یوازې د اسمان نامالوم منزلونه یې زموږ له سترگو پناه کوي.

هغه ورځ لا هم شته چې د غره د ډډې د دېوال په ښکتني ډډ کې غځیدلي سړک باندې د گونگټ غونډې موټر روان و، مور یې په خپله خېټه کې د څه وخت لپاره ساتلي وو او غوښتل یې چې له یوه منزل مزل وروسته مو بېرته له خیټې راوباسي، دا بدرنگ گونگټان تل غواړي د یونس علیه السلام د کب په څېر پیښې وکړي، دوی او له ریا ډک هغه زاهدان کټ مټ سره ورته دي چې د نبیانو غونډې د پرهیزگارۍ پېښې کوي، خلک هم ورباندې تېروتلي دي او هغوی چې رښتیا هم د زهد او تقوا خاوندان دي د دوی په تورو سیورو کې د خلکو له ناپوهه سترگو پناه دي. زه ان هغه وخت پوهېدلم چې د ریاکارو زاهدانو خویونه هم خراب دي. خو زما مور هم فکر کاوه چې دوی د پرېښتو په څېر دي او څکه د پرېښتو په څېر اسمان ته نه الوځي چې غواړي د خدای د مخلوق خدمت وکړي.

هغه ورځ چې موږ د گونگټ له خیټې راښکاره شوو نو د سرپټو زړو کوڅو له منځه تېر شوو، د لرگي خړې دروازې ته ودریدلو. لړزانده لاس مې وړاندې کړ، په دروازه راځړیدلی زنځیر مې ونیولو او درې څلور ځلې مې وشرنگاوه، کوچنی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشوم چې نیلي خولۍ یې په سر وه راووت، سترګې یې راپورته او خوله یې جینګه کړه، زه او مور مې دواړه په وره دننه شوو، د سرو خښتو کوټېو ته لا پلستر نه و ورکړل شوی خو چې کله یې دالان ته ننوتلو نو پر پلستر سربېره یې زېړچک رنګ هم ورکړی و، ماشوم یوې کوټې ته بوتلو، په سره قالینه سرې توشکې چاپېره هوارې وې، یو دنګ سړی چې اوږده تکه سپینه ږیره یې وه او سپین پټکی یې په سر کړی و ناست و او تسبېي یې اړولې.

زما د مور هیله منو سترګو پوه کړی و چې مور څه غواړو، زه پوهېدلم چې دا سړی د پرښتې غوندې پرهېزګار نه دی، ما یې هغه کرغېړن تور سیوری لیدلو چې له ما سره د لیونۍ مینې له امله مې د مور له سترګو پناه و، سړي قلم راواخیست او د ډاکټرانو په څبر یې د خپلې بې وسۍ اقرار پرې لیکلو، خو توپیر یې یوازې دومره و چې څو پاکټه ګولۍ یې نه راکولې، بلکه یوازې یې کاغذ تاو راتاو کړ او ویې ویل: دا تاویذ په اوو شنو جامو کې تاو کړئ، د څرمنې پوښ ته یې واچوئ او د دې هلک په ښۍ مټ یې راوځړوئ!

د مور په سترګو کې مې د هغې له زړه راټوکېدلی د هیله منو غوټېو انځور د هغې په اوبلنو سترګو کې ولیدلو، هغه وخت په هغه تصویر کې دومره ډوب شوم چې ما دا هم ونه لیدل چې هغې ریاکار او د دنیا د مال بندي ملا ته یې څه دباندې پنځه زره د افغانیو سره نوټونه مخې ته کېښودل. ښه وه چې هغه انځور مې په تصور کې نه و پاتې کنه د هغه بدرنګ سیوري د خاوند مکارې موسکا به مې د ذهن د تابلوګانو نندارتون بدرنګه کړی وای.

اوس نو راته بل بار هم زیات شوی و؛ د ګډوډو خیالونو، پرېشانه فکرونو او دلې غمونو تر څنګ ضرور وه چې په اوو شنو جامو او د څرمنې په پوښ کې تاو شوی تاویذ هم پر مټ وګرځوم.

*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک وايي چې ليونيان بې درده او بې درکه دي، دوی ځانونه هوښياران بولي خو له دې نه دي خبر چې ليونيان له ډېر هوښياری ليوني شوي دي، البته يو شرط شته؛ هغه دا چې که هوښيارتيا د زړه د سترګو له خلاصيدلو سره مله وي او يا هم له دې سره مله وي چې دنيا له نورو څخه په څرګند توپير وليدلی شي، زه په رښتيا هم ليونی شوی وم څکه چې ليوني ته مې هوښيار ويل او بله دا چې که ليونی هوښيار شي او زه ليونی نو زه هم هوښيار شوم او څوک چې ځان هوښيار بولي نو هغه هم ليونی شو، دا خبره به زموږ د کلي په جومات کې هغه مهال سپينږيرو کوله چې روژه به په ژمي کې راتله او ټول کليوال به د جومات له ګردې بخاری راتاو وو، زما تره به ما ته ويل چې دا بخاري له تا څخه مشره ده نو څکه خو به زنګونه هم پرې نښتي وو، زما سره پوښتنه پيدا شوې وه چې زنګ ولې په اوسپنه پورې نښلي خو چې کله په ښوونځي کې وم نو يوه ورځ زموږ د ساينس ښوونکي وويل: اوسپنه هغه وخت زنګ نيسي چې لمده شي، دغې خبرې د دې پر ځای چې ډاډ راکړي لا يې هم حيران کړم څکه اوبه هم کولی شي چې يو څيز خيرن کړي! آه څومره دوه مخې دنيا ده، موږ چې خيرن شو نو په اوبو ځانونه مينځو چې پاک شو خو چې پاکې اوسپنې ته اوبه ورسيږي نو زنګ ونيسي او خيرنه شي؟

دنيا ټوله له داسې معماوو ډکه وه خو چې کله زما د ظاهر سترګې د ترهيدلی هوسی د زيړ حسن شغلو ړندې کړې او د زړه سترګې مې ورو ورو خلاصې شوې نو دا معماوې لا هم راته ډېرې شوې، څکه چې ما دنيا د خلکو په سترګو نه ليدله، ما هغه څه ليدل چې خلکو نه ليدل او ما هغه څه نه ليدل چې خلکو ليدل! خو هغه وخت هم زه ليونی وم څکه ما له خلکو ګيله کوله چې ولې زما پر خوږو او درودنو نه دي خبر؟ ولې ما ته ډاډينه نه راکوي؟ ولې زما په غم کې ځانونه نه شريکوي؟ يوازې يو څوک وو چې زما د درد احساس يې کولی شو، هغه هم زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور وه خو ما غوښتل چې ټول خلک دې زما د مور غوندې ما ته ډاډینه راکړي، هغه وخت زما خویونه ربښتیا هم ماشومانو ته ورته شوي وو، زه ښه پوهېدلم چې د بازار دخلکو خویونه هم خراب شوي دي، خو بیا مې هم غوښتل چې ما ته مینه راکړي او دا په ربښتیا هم ځرګند لیونتوب و، د ښار د خلکو زړونه پر هغه بوډۍ هم نه سوځیدل چې د کابل ښار په ده افغانانو کې به د زېرزمینیو په زینه کې ناسته وه، مخې ته به یې خولۍ غوړولې وه او له ښاریانو یې غوښتل چې په خولۍ کې یې د وچې ډوډۍ اخیستلو لپاره د افغانیو نوټونه واچوي، هغه وخت به چې دا بوډۍ ما لیدله نو فکر به مې کاوه چې زما نیا په داسې له بې وسۍ او بېوزلۍ ډکه حالت کې ناسته ده، که زما د نیا ویښتان مو یو څه جړ کړي وای او جامې یې خیرنې شوې وای نو د هماغې بوډۍ د خور په څېر به ښکارېدلې وای، ان زموږ د ګاونډۍ نیلي سترګې نجلۍ نیا هم همداسې ښکارېدله او زموږ بلاک ته د مخامخ خیرنو لاسونو والا دوکاندار نیا هم همداسې وه، ښايي هغه وخت زما عواطفو دومره طغیان کړی و چې د نړۍ ټولې بوډۍ د زېرزمینیو پر زینو د ناستې بوډۍ غوندې راته ښکارېدلې. ما فکر کاوه چې د ټولو ښاریانو عواطفو په ما کې حلول کړی دی او دوی ټول ترې بې برخې شوي دي، ما فکر کاوه چې د ټولو زړونو نرموالی زما زړه ته راګډ شوی دی او د نورو زړونه کلک شوي دي، داسې لکه د ختو نانځکې چې وچې کلکې شي، لکه څرنګه چې د ختو نانځکې بدرنګې وي او سپېرې خاورې یې له مخونو بادیږي همداسې د ښاریانو زړونه هم سپېره وو او له مخونو یې خاورې بادیدلې، دومره سپېره چې ان د زېرزمینیو د زینو پر سر له ناستې سپین سرې ښځه چې خولۍ یې د دوی په پښو کې غوړولې وه هسک سرونه تېریدل، ښايي د دوی په سرونو کې د کومې لویې فتحې نشه ګرځېدله خو ما لیدل چې دوی ټولو ماته خوړلې وه، دوی سخته ماته خوړلې وه او د ژوند په سرګردان ډګر کې یې د عاطفې له سپرو په نامالوم لوري لالهانده

(c) ketabton.com: The Digital Library

منډې وهلې نو څکه خو دوی نه هغه بوډۍ لیدله، نه یې د هغې څولی او نه یې هم زما احساسات او عواطف درک کولی شول، دوی زما د غټې سترګې هوسی سره یو شباهت درلود؛ هغه دا چې دوی هم په نامالوم لوري منډې وهلې او هغې هم، خو توپیر یې دا و چې سپین سرې سوالګرې له دوی څخه کرکه کوله. له دوی څخه یې ګیله کېدله او د هر یوه پر تېرېدلو یې د زړه نازک محل داسې ورانیدلو لکه زلزله چې د نړۍ هسکې ماڼۍ ورانې کړي خو ما له خپلې هوسی سره مینه کړې وه او د هغې هر یاد زما د ژوند ستنې لړزولې وې، د هغې د عشق بوټي زما د زړه وینې غوښتلې او ما په همدې وینو ودان ساتلی و. د سپین سرې بوډۍ د نهیلۍ تصویر به ما د زرنګار په پارک کې د ودان جومات له تصویر سره یو ځای د خپل شعور ژورو ته لېږلو، زه او بوډۍ سوالګره ډېر سره ورته وو، د هغې غرور لوټل شوی و او زما هوښ! د هغې له شرمېدونکو کتلو سره د څو افغانیو د غوښتنې غږ به په ورخ کې څو ځله د جومات له اذان سره یو ځای د اسمانونو په لور پورته کېدلو، زه وېرېدلم چې خدای به دا غږ واوري، دنیا به په بل مخ واړوي او هر څه به نسکور کړي! خو داسې نه وه خدای نه د ښاریانو په څېر و، نه د موټروانانو او نه هم د دوکاندارانو... ان د کلیوالو په څېر هم نه و، خدای یو بېل ذات و، زه پوهېدلم چې دا غږ یې اوریدلو، د هغه د عرش ستنې یې لړزولې او کولی یې شول چې د غضب سمندر یې په خوښ راشي خو د خپلو بې پروا، مغرورو او خرابو خویونو خاوندانو بنده ګانو پر حال یې رحم کاوه، دا رښتیا هم خدایي حوصله وه!

ضرور خدای د دوی ماته خوړلی حال لیدلو چې د ژوند پر ډګر د سپېڅلو عواطفو د لښکرو څخه په هره خوا تښتیدل او د دوی په حال یې رحم کړی و.

خو زما حال له ټولې دنیا سره توپیر درلود، دې حالت لا درد راکاوه، کله به مې چې په هېنداره کې ځان ته وکتل نو رنګ مې له زېړیدلو د توریدلو په لور روان

(c) ketabton.com: The Digital Library

و او د سترګو کونجونه مې ګونځې شوي وو، زه پوهیدلی وم چې په کمو ورځو کې د کلونو مزل کوم او د کلیوالو ښځو له حساب سره مې اختلاف کړی دی، د دوی په حساب زه د دنیا د نورو وګړو غوندې وم خو زما د سترګو کونجونو ښودله چې د دوی حساب غلط دی، ما له دنیا ځځه دومره بغاوت کړی و چې د حساب علم مې پوره غلط ورته ثابت کړی و! اوس نو اړتیا وه چې زما لپاره د میاشتو او کلونو بېل حساب کتاب رامنځته شي، خو هیڅوک تر اوسه په دې نه وو پوهیدلي، ما هم نه غوښتل چې څوک پرې پوه شي ځکه فلسفیان خو تر اوسه د طبیعت په رازونو کې د کوچنیو معماوو حل ته نه وو رسېدلي نو بیا به یې زما دې بغاوت ته څرنګه د حل لاره پیدا کولی؟ ځکه خو یې ما د ځان لپاره د حل لنډه لاره پیدا کړې وه هغه دا چې کله به د هنداري تر مخ تېریدلم نو مخ به مې بل لوري ته اړولو او کوښښ مې کاوه چې ځان د دنیا د نورو خلکو په حساب محاسبه کړم، خو دا ښکاره بې انصافي وه، ډېره لویه بې انصافي. ما ته د زېړ حسن غټې سترګې هوسی څه څه نه وو راپېښ کړي؟ پر ما ډېره لویه کانه شوې وه، داسې کانه چې مرګ یې پر وړاندې ډېر کوچنی و، ما به په ځینو فلمونو کې لیدل چې د فلم د نجلۍ او یا هلک زړه ته به غم ورسېدلو نو له ژونده به زړه توری شو، په پای کې به یې لنډه فیصله وکړه؛ له ژوند سره دښمني او خپل ژوند ته خاتمه ورکول! ما ته د هغوی په دغه ډرامه خندا راتله، کله کله خو به مې د خندا غږ پورته شو، دومره به پورته شو چې د خاموشۍ شېبې د چوپتیا ګوهر به یې دړې وړې کړ او زما د کوټې د کړکۍ هاخوا ته ویده روږدي پېشو به له خوبه راویښه شوه او په تیاره کې به یې په شنو ځلیدونکو سترګو زما په لوري کتل. ما مرګ له دې ډېر ښکته بللو چې زما د معما حل دې شي، مرګ داسې پدیده نه وه چې ما وژغورلی شي، زه اوس په یوه بې پایه سمندر کې لاالهانده وم او لاس پښې مې وهل خو زه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهېدلم چې زما سیک به له ما سره ترڅو ملګرتیا وکړي او زه په دې هم نه پوهېدلم چې دا بې سره او بې پایه سمندر کوم ساحل هم لري او کنه؟

هغه وخت به ما ته د خوږې مور هغه سبقونه رایادېدل چې په ماشومتوب کې یې راته ویلي وو، د دې هره خبره یو سبق و چې ما اورېدلي وو، د هېرې شراب مې ورکړي وو او د تحت الشعور په تیارو خاګانو کې مې اچولي وو.

زه له کوچنیتوبه همداسې یم، هوایي!

زما د دردونو زلزلو د تحت الشعور د خاګانو کمرونه نړولي وو او له شوره یې د هغو ویدو سبقونو څخه د یوه یوه نشه تبنتېدله او د اورېلکو په څېر مې د تصور پر تیاره افق ځلېدل او هغه تابلوګانې یې انځورولې چې د وخت په ششنیدونکو آسونو سپرو څواکونو یې ریښتیني تجسمونه لوټلي وو، او ښایي د کایناتو په دښته کې یې په نامالومو منزلونو کې پړاوونه اچول.

کله چې زما رنګ د زېړ حسن په لمبو تور اوښتی او ورېتېدلو نو د مور هغه راکړی سبق مې یاد شو چې یو ماښام یې راته پر لوېدیځ افق دوه ستوري ښودلي وو او ویل یې چې دا لیلا او مجنون دي، دوی سپېڅلې مینه کړې وه او خدای ترې دوه روښانه ستوري جوړ کړل!

خو کله چې ښوونځي ته ولاړم نو ښوونکي وویل چې ستوري او سپوږمۍ په فضا کې لالهانده دي او د یوه نامالوم منزل په لوري روان دي!

دې سبقونو زه اوس په دې باوري کړی وم چې هغه ستوري په رښتیا هم لیلا او مجنون دي او فضا هم هغه بې سره او بې پایه سمندر دی چې زه پکې سرګردانه لاس او پښې وهم، ښایي زه هم د غټ سترګې هوسۍ سپېڅلی عاشق وم او خدای راځخه د اسمان ستوری جوړ کړی وي، زه اوس پوهېدلم چې د ستورو ژوند څومره له لالهاندۍ او دردونو ډک دی، آه! په ټولو کایناتو کې هیڅ ارام نه و!

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه هغه مهال د سکون په لټه کې وم، د داسې سکون په لټه کې چې هر ډول شور خاموش کړي، ځکه خو مې اړتیا درلوده چې ویې لټوم خو ښايي زه تر اوسه هغې درجې ته نه وم رسېدلی، که هغه وخت له کوم صوفي سره مخ شوی وای نو ممکنه ده د سکون لاره یې راته ښودلې وای خو چې زه اوس پرتلنه کوم نو د مولوي د سماع ډگر زما د عواطفو د ډگر په منځ کې داسې ښکارېدلو لکه زما د زړه حسن غټه سترگې هوسی پر مخ د رنجو خال، له همدې امله خو مې هغه مهال د فزیکدانانو دا نظریه منلې وه چې ویل یې ادیبان دروغجن دي او په خپلو خوږو خبرو خلک تېرباسي ځکه چې د مادې د ظاهري ځانگړنو له مخې دا نه ده ممکنه چې سمندر دې په پیاله کې ځای کړل شي. دا څومره لوی ثبوت و، ما غوښتل چې پخپله کوټه کې د انشتاین ببرسری انځور وځړوم، خو ما داسې ونه کړل ځکه زما لپاره ښايي د انشتاین انځور کوم مفهوم نه درلود. خو یوازې یو انځور و چې زما لپاره یې ډېره ژوره مانا درلودله او د ژوند د کوټې پر ټولو دېوالونو مې راځړېدلو. یا مې هم شاید ځکه د انشتاین انځور د کوټې پر دېوال نه و ځړولی چې د ملا صاحب هغې خبرې وېرولی وم چې ویل یې د تصویرونو ویستل ناروا دي او دوزخ ته د تللو سبب کېدلی شي، ده ویل چې د دوزخ اور له نورو ټولو اورونو ډېر تاوجن دی، ما چې د خپل زړه له اخیستې اوره دومره کړاو گاللی و نو ځنگه مې کولی شول چې له دې هم سخت اور ته زړه ښه کړم، هغه هم د یوه ببر سري بوډا د تصویر لپاره چې په غټو بریتونو کې یې پاسنۍ شونډه نه ښکارېدله. ما هغه وخت هم خپل مذهب ساتلی و او له سجدو مې هماغسې خوند اخیست لکه څرنگه چې په کلي کې و.

*****

هغه مهال چې په کلي کې وم او سهار مهال به مې د نفل څخه په سلام اړولو هغه لیدله نو د خوندونو بازار به ولگیدلو او دومره ارزاني به یې وه چې د ټولې دنیا خوندونه به ما د سترگو د دوو سکو په دیدن واخیستل، په هغو ورځو کې ما هم د زهد په لور مخه کړې وه او له ملایکو سره مې پخه ملگرتیا وه تر دې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيڅکله هم د سجدو پوروړی نه وم او د دومره سجدو خاوند وم چې احساسوله
مې په جنتونو کې مې لويه پاچاهي ده.
فکر کوم د ماشومتوب پاچاهي به هم د جنتونو د پاچاهۍ به شان وي، آه
ماشومتوب، د ماشومتوب ملګرتيا څومره سپېڅلې وي. زما هغه وختونه هم
يادېږي چې زه به غټ سترګې هوسۍ ته مخامخ ناست وم، هغې به خوږې کيسې
کولې او زه به ورته غوږ وم، په ماشومتوب کې به يې ډېرې کيسې کولې خو چې
کله پېغلوټې شوه او د حيا څادر يې په سر خور شو نو بيا به يې ما يوازې د سهار
نفل ليدلو او د هغې د خوږو کيسو شکرې به ډېرې په ندرت وريدلې. هغه وخت
زما زړه داسې و لکه د للمې خمکه چې د عشق سپيلني پکې له تندې وچ شوي
او زېړ اوښتي وي خو کله به چې د هغې خوږې شونډې ورپيدې او د تاندو مريو
تارونه به يې وخوځېدل نو زما د سينې اسمان به کړهار ګډ کړ او د خوندونو تونډ
باران به وورېدلو چې د خواږه احساس باد به زما د زړه د للمې په تېتر کې نوي
تېپونه جوړ کړل او د عشق نورو تنکيو سپيلنيو به سرونه راهسک کړل...
په هغه کال بيا هم په کابل کې د غره د ډډې د دېوال سر واورې سپين کړی و خو
تور ډډونه يې لا هم په دې اند وو چې د دنيا په دې بدلبدونکي ماحول کې به لا
هم وچليږي او د توپانونو پر وړاندې به دنګ ودريږي خو دا دېوال هم د زمانې
د ظاهر بينې سره ظاهر بين شوی و، څکه چې اوس د توپانونو لوری بدل شوی
و او داسې توپانونه راتلل چې که دېوالونه تر اسمانه هم دنګ شوي وای بيا يې
هم مخه نشوه نيولی، واورې هم غوښتل چې د غره د ډډې دېوال ته دا سبق ورزده
کړي خو دېوال خپله پخوانۍ سرکشي ساتلې وه او هغه يادونه يې لا هم په زړه
کې تازه وو چې تر شا به يې کابل شاهانو پناه اخيستله.
دا ژمی د نورو په پرتله ډېر سوړ و، خلک حيران وو او د دومره ساړه په سبب نه
پوهيدل، وهم پرستو به ويل چې دا ساړه له څان سره ښه زېري نه لري او بد خبرونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې راوړي دي خو هیڅا ته هم پته نه وه چې دا بد خبرونه کوم وو، ښايي دوی ته ځکه هغه ساړه د بد زيري راوړونکې ښکارېدلو چې به خوبونو کې د تورو لوګيو بد تعبير ته قايل وو، فکر کوم دوی د اسمايي غره ته ختلي وو او د کابل ښار د کورونو له بامونو يې راوتونکي تور لوګي ليدل چې د اسمان په لور يې الوت کاوه او داسې ښکارېدله چې تا به وې تورو ښامارانو وزرونه کړي دي. زما په فکر خلکو کوښښ کاوه چې ځانونو ته د راهبانو القاب ورکړي نو ځکه خو د تورو لوګيو د تماشې لپاره د اسمايي غره ته ختل، دوی ځکه نه وژل کېدل چې په ژمې کې د اسمايي او شېر دروازې د غرونو په سرونو هغه فراري مجرمان د ډېر ساړه له امله نشول ګرځېدلی، دوی په کورونو کې ځانونه زنداني کړي وو او توپانچې يې د غره د ډډې د ختينو کورونو په لرګينو تاخچو کې ايښې وې چې هغه کال حکومت تازه په زېړو او شنو رنګونو لړلي وو.

حکومت هم ډېر ظاهر بين و او بايد ظاهر بين هم وای ځکه چې ولس يې هم ظاهر بين و، دوی کورونه ځکه په زېړو او شنو رنګونو لړلي وو چې له لېرې ښايسته ښکاره شي خو د هغو کورونو له دننه حال څخه نه وو خبر؛ دوی ته دا پته نه وه چې د ورې مياشتې په پيل کې چې کله نری نری باران پيل شي نو بامونه به بې وڅڅيږي.

ډېری راهبان په دې اند دي چې د باطن علم ډېر مهم دی نو ځکه خو يې د ترلاسه کولو لپاره غرونو او ځنګلونو ته ځي، دوی څومره ناپوهان دي، دوی فکر کوي چې د بصيرت علم د غرونو او ځنګلونو په وچو ډبرو او دنګو ونو کې دی، خو داسې نه ده، پرېښتې تر هر چا ښې پوهيږي چې د بصيرت علم د انسانانو په مخونو کې پروت دی نو ځکه خو تل د انسانانو پر چاپېر تاويږي، خو د راهبانو له دې دومره ناپوهۍ سره هم د دوی دا خبره منم او سلامي ورته کوم لکه چې د هغې ژمي په يوه سړه ورځ د تور ګونګټ په خيټه کې د غټې خيټې والا ناست سړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته پر سړک ولاړو د ترافیکو ماموړانو سلامي ووهله! دې تصویر ما ته خوند راکړی
و نو ځکه خو مې هماغه وخت د تور ګونګټ د بدرنګۍسره سره د تصور پر تابلو
کښلی و.
عجیبه دا ده چې ما نورو ته ناپوهان ویل خو ما پخپله فکر کاوه چې زه هم ډېر ناپوه
یم، زه ډېر ساده او کم عقل یم، ان کله کله به چې د خپل ځان ناپوهۍ ته غوسه شوم
او د آینې له مخې به تېرېدلم نو سترګې به مې پټولې، له ځانه به مې دومره کرکه
وشوه چې نه مې غوښتل خپل مخ وګورم او د سترګو کونجونو ته مې ځیر شم.
هغې لیونۍ داسې ډاکه راباندې اچولې وه چې هر څه یې راڅخه لوټ کړي وو خو
یوازې دوه څیزونه یې راته پرېښي وو: ساه اخیستل او بېرته ساه ویستل!
کله به د خیالونو هجوم دومره راباندې زورور شو چې تصویرونه به یې له یو بل سره
وجنګېدل او ډېرې وړې به شول، ما به داسې احساس کاوه چې کوم ارزښتمن څیز
مې ورک کړی دی او ناکراره به مې په لټون پیل وکړ.
زما وار دومره خطا شوی و چې په بازار کې د ټولو خلکو رنګونه راته الوتي
ښکارېدل، زما سینه دومره دردېدلې وه چې کله به مې هم کوم بوډا جوالي ته وکتل
نو دا مې انګېرله چې د هغه زړه هم له سلو غمونو ډک دی، چې کله به د نایي دوکان
ته ولاړم او ویښتان به یې راته جوړول نو داسې مې انګېرله چې زما ویښتان یې نور
هم راته خراب کړل، زه په دې اند وم چې نه هم کوم نایي راته سم ویښتان جوړولی
شي او نه هم کوم خیاط راته سمې جامې ګنډلی شي. زه نه پوهېدلم چې د لیونتوب
تر وروستي حده رسېدلی وم او که د بصیرت پر وروستي حد مې پړاو اچولی و!
زه نه پوهېدلم ځکه چې زه رښتیا هم ناپوهه وم.
زه پوهېدم چې زه ښه لیکل نشم کولی او نه هم ښه شاعر یم، زما احساس دردېدلی
و، هغې زلزلې چې زما د ژوند له خوندونو ډک ښار یې ولړزاوه زما د کلماتو زرینې
مانۍ یې هم ونړولې ځکه خو اوس زما قلم په دې ماڼیو کې د کلماتو په لټون و او
هره کلمه به یې چې پیدا کړه نو د نیلي غمې په څېر یې په خپله ځولۍ کې اچوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

*****

نور نو د ایرو هغه بت ته ورته وم چې د نړۍ شمال یوه خپه یې له ځانه سره وړلی شي، دومره بې سبکه شوی وم چې که پورته به شوم نو پښې مې رېږدېدلې. هره شپه به مې بانه یو له بله مرور وو، د شپې په چوپتیا کې به مې یوازې دوه شیان اوریدل: د سپو غپا او د دېوالي ساعت ټک ټک!

هغه میاشت چې په باغونو کې تازه د ګلونو غوټۍ ګل کېدلې او د کابل واورې ویلې شوې وې، مور مې په سر کې په ګڼ ګڼلي پنځه سپین ویښتان پیدا کړل. په دې ورځ په ټک پوهه شوه چې نور هر څه تر وروستي حده رسېدلي دي. هغې هم باید خپله وروستۍ فیصله کړې وای، نور نو زما د زړه په راز هم خبره شوې وه او په دې پوهیدلې وه چې له غټې سترګې هوسۍ سره زما د ژوند تړون ناممکن دی څکه چېرته سارایي هوسۍ او چېرته د کلي لیونی!

په بل سهار بیا د کلي په لور روان شوو، دا ځل نه په غرونو کې پخوانی خوند و، نه د سړک په رالنډېدلو او شاته تښتېدلو کې او نه هم په درو کې د زېړو ګلانو. ما ته دا ټول درېدلي ښکارېدل، زما مور هغه ورځ د عیسی علیه السلام د مور مریم په څېر ښکارېدله څکه چې تر خولې یې یو توری هم نه وتلو او ما فکر کاوه چې د خدای په امر یې د چوپتیا روژه نېولې ده، خو زه څکه مسیح ته نه وم ورته چې زما شونډې هم ګنډلې وې، ان د ټکسي د موټروان او سپرلیو تر خولو هم سوڼ نه ختلو. خو ما یو ښایسته تصویر بیا لیدلی و او زما د تصور بوډا انځورګر په خپلو لړزیدلو لاسونو د حافظې پر تابلو ترسیماوه، هر سپین ورې یې په ډېر پام پورته غره ته په ختلې نرۍ لاره د ختلو په حال کې انځور کړی و.

مور مې بیا هم زموږ له کلي په خوږ پورې د سپینې ږېرې خاوند تاویذګر ته له خپلې سهیلې سره ورغلې وه، هغې یو ځل بیا هم ورته د خپلې بې وسۍ خط ورکړی و خو دا ځل یې داسې ورته ویلي وو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا تاویذ به په اوو سرو جامو ګې وګنډې، د څرمنې په پوښ کې به یې بند کړې او په هدیره کې به یې د دوو پخوانیو قبرونو تر منځ ښخ کړې.
کله چې د مازدیګر لمر له ښېترو او څېړیو د ډنګ غره تر شا غرغره کېدلو، مور مې پر چاقو د دوو زړو قبرونو تر منځ کوچنی قبر کیندلو او کوچنی تاویذ یې پکې دفن کاوه...
خو زه پوهېدلم چې که کلونه وروسته د تاریخي اثارو کوم څېړونکی دا ځای وکیندي نو د دوو تنو د هډوکو ترمنځ به هماغه تاویذ پیدا کړي او دا جمله به پکې ولولي: د سارایي هوسی له ښکرو د کلي د لیوني زړه بېرته رواړئ!
زه پوهېدلم؛ هغې تاویذګر چې زما مور بیا هم د پرېښتې ګومان وربانديې کړی و شیطانانو ته یې امر کاوه چې زما زړه بېرته راوړي خو په شیطان کې دومره زور نه و چې زما شهید زړه ته ورنېږدې شي، ځکه چې خدای ورته په ګڼ ګڼلي پنځه ملایکې په پهره داری درولې وې...
بیا مې هم تل په تصور کې د هغې تصویر ته کتل او د زړه په ژبه مې د هغې نوم اخیستلو، نور نه پوهېدلم چې ولې خو د هغې تصویر ښایسته و او د هغې نوم هم ښایسته و.
هغه هوسی همداسې سارایي وه او هیڅکله هم زما نه شوه، پر ما هر څه تېر شول خو اوس هم د ژوند په مانا نه پوهېږم.
سارایي هوسی ته غاړه ورکول ښایي یوازې زما تمنا پاتې شوه...
ما دا هر څه ولیکل، خراب مې ولیکل، ښه مې ونه لیکلی شول، ځکه چې زه ناروغ یم!

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

... دا مهال زه چوپ وم، داسې په خیالونو کې ډوبېدم لکه بودا، د هغه په څېر له خپل ژونده بېزاره کېدلم، ما غوښتل د ژوند حقیقت پیدا کړم خو زه نه د کومې ونې لاندې ناست وم او نه هم د کوم سیند پر غاړه تر څو د حقیقت پرښته راته ښکاره شي او په یوه شپه کې هر څه راته ووایي...

بیه: ۷۰ ؤ

Aksos

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library